

Prof. dr. August Rohling

Polemika a lidské oběti rabinismu

Vědecká odpověď bez polemiky rabínům a jejich souputníkům

Z německého originálu August Rohling, *Die Polemik und das Menschenopfer des Rabbinismus. Eine wissenschaftliche Antwort ohne Polemik für die Rabbiner und ihre Genossen*, Paderborn 1883
přeložil © Jaroslav Voříšek 2012

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Prof. dr. August Rohling

Polemika a lidské oběti rabinismu

Vědecká odpověď bez polemiky rabínům a jejich souputníkům

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Předmluva	6
Ke druhému vydání	7
Kapitola I	8
Kapitola II	10
Kapitola III	11
Kapitola IV	13
Kapitola V	19
Kapitola VI	35
Dodatek	36

Úvodní slovo editora českého překladu

Není zde místo k podrobnému popsání autorova mimořádně plodného a dlouhého života (1839-1931). Nám postačí uvést, že r. 1864 byl vysvěcen na kněze, zabýval se pak všestrannými studiemi z oboru filosofie, historie, theologické mravovědy a zvláště biblistiky, a také si osvojil dokonalou znalost semitských jazyků. Po působení na různých vědeckých institucích byl jmenován profesorem biblistiky a semitské filologie na pražské univerzitě a podnikl také studijní cestu do Egypta a Palestiny. Roku 1871 vydal spis „Talmudjude“, který se stal ve své době mimořádnou vědeckou senzací a dočkal se v krátké době šesti vydání. V židovských kruzích vyvolal jeho spis zběsilou bouři odporu, jak o tom svědčí nesčetné novinářské polemiky a spisy, na něž Rohling odpovídal hlavně svými, z nichž nejznámější jsou „Franz Delitzsch und die Judenfrage“ r. 1881 a „Die Polemik und das Menschenopfer des Rabbinismus“ r. 1883. Vídeňské vládní kruhy na nátlak Židů prof. Rohlinga r. 1902 penzionovaly. Po I. světové válce žil doslova v bídě, ale pracoval vědecky dál až do smrti.

V předkládaném díle prof. dr. Rohling na základě přesných citací dokazuje, že v rabínských spisech je mnohonásobně obsažen příkaz zabíjet Nežidy, a to i pro rituální účely:

Podle všeho výše řečeného holduje rabinismus zásadě, že účel světí prostředky. A tím účelem, který rabinismus kvůli svému náboženství sleduje, je – jak hned uvidíme – panství Izraele nad světem. Společnost, která každý prostředek považuje za dovolený, musí mít logicky velké úspěchy.

V Sefer Chinuk gaona¹ rabína Ahrona z Barcelony² se na 21 řádcích objasňuje, „že sedm národů Kanaánu, které měly být Židy vyhlazeny, zcela nezmi-zelo, ale ztratilo se mezi ostatními národy. Proto je podle Maimonida přikázáno zabít každého Nežida, kdykoli to jen jde, protože může být potomkem oněch sedmi národů, a proto Žid přestupuje zákon, když jej nezabije, má-li k tomu možnost: příkaz vyhlazení sedmi národů platí na věčné časy... Synové akumů jsou tedy psi, a pokud by se nerušeně dál rozmnožovali, Izrael by bíd-ně živořil. Chce-li tedy Izrael jednat záslužně a být dobrý, musí je (psy) pobí-jet a stahovat z kůže jako zápalnou oběť“.

Pak už je „pochopitelnější“ i duchovní původ zrůdného plánu Římského klubu na drastickou redukci světového obyvatelstva šířením epidemií, znehodnocováním potravin, vyvoláváním krizí a válek, šířením drog, podporováním potratů a mnoha dalšími zločiny proti celému lidstvu zcela v duchu Talmudu, Zoharu atd. Rabín Abba praví: „Jestliže se akumové (Nežidé) pářejí, nemůže svět obstát, a proto jsme učeni, že člověk (Žid) těm zlým lupičům nemá poskytovat místa, protože kdyby se nadále pářili, našinec by kvůli nim neobstál.“

O naprosté přesnosti Rohlingova překladu se může každý znalec hebrejštiny přesvědčit z připojených původních textů v dodatku knihy. Přesto je to židovskou stranou dodnes zarputile popíráno. Stačí si připomenout záplavu knih, statí, komentářů,

¹ Gaon je talmudsky vzdělaný představený židovské komunity, viz např. Jakob Brafmann, *Knihy o kahal*; pozn. překl.

² Wiener Druck 1827 f. 98b.

seminářů, přednášek atd., kde se největší „vědecké“ kapacity a celebrity zaklínají nebem i peklem, že prý v celé religiózní židovské literatuře není ani jedna jediná zmínka o potřebě nežidovské krve k rituálním účelům.

„Příchod mesiáše je přirozeně nejvroucnější tužbou Židů; jejich přání a snaha připravit křesťany o všechnu moc je proto posvátným plněním povinnosti. Než bude toho cíle dosaženo, žije každý Žid ve válce s námi a nejlepší z křesťanů je jeho nejhorším nepřítelem. Proto také Talmud Sofrim 13b přikazuje: „Nejlepšího z akumů zabij (když to přirozeně jde).““

„Zohar III. 282 píše zcela srozumitelně: ‚... na onom světě přijdou bezbožníci na místo plné odpadků, do kalu záchodu‘. – ‚Tam se házejí zdechlí psi a osli, tam jsou zakopáni křesťané a Turci, leží tam pohřbeni mrtví psi Ježíš i Mohamed, a to je hrob modlářství, kam jsou pohřbíváni neobřezaní, kteří jsou zdechlí psi, ohavnost a hnusný smrad, pokrytí špínou a páchnoucí, pocházející z děvky, a jsou jen odpornou sebrankou, věšící se na krk Izraeli... Ostatky mrtvých a nečisté maso... o němž je psáno: hod’te je psům.‘“

V citování takových a mnohdy ještě odpornějších pasáží z rabínských spisů by se dalo ještě hodně dlouho pokračovat, ale jak sám autor říká, „výše uvedenou a jako důkaz snad postačují, přestože rozhodně ne vyčerpávající sbírku krvavých pasáží tímto uzavírám“.

Protože se „moderní“ Židovstvo ústy svých fanatických vůdců a mluvčích dodnes jasně a jednoznačně nedistancovalo od zrádných zásad Talmudu, Zoharu a dalších rabínských spisů, ale naopak je neinformované nežidovské veřejnosti v tisícovkách publikací nadále líčí jako „neškodné“ příp. chybně interpretované zlovolnými „antisemity“, má Rohlingova kniha dnes stejnou, ba mnohem větší platnost a důležitost než v době svého vydání.

Je třeba ještě alespoň zmínit, že v knize přepis hebrejských výrazů kolísá, např. Baba kamma i Baba Kamma, Hallevi i hallevi a pod., což je spíše asi dílem sazeče než vždy perfektního orientalisty Rohlinga.

Předmluva

Protože moje před soudem podané vysvětlení o Židovstvu rabínů bylo Franzem Delitzschem označeno za kretenismus, každý právně myslící člověk – a zvláště pak s ohledem na společenskou důležitost dotyčné otázky – shledá pochopitelným, že si dovoluji využít zákonně mi náležejícího práva na vědecké odůvodnění svého přesvědčení.

Ani rabíni, ani Delitzsch či jejich ostatní společníci ovšem proti mně nepřednesli nic obhájitelného; protože se však těmto lidem v jistých kruzích stále ještě přisuzuje určitý význam, který ve skutečnosti nemají, je zde nezbytné objektivní, na původních textech postavené projednání židovské otázky, jež předloží nejen originální texty a jejich překlady, nýbrž i originály a komentáře nezbytných pasáží. – Jestliže se Židé domnívají, že jsou před každou kritikou chráněni zákony, které neexistují, pak já volám na svou ochranu pravdu, pro níž chci žít i zemřít.

Je mi vítán každý, kdo mé názory dokáže vyvrátit průkaznými argumenty, ale násilí a lež vám nic neprospěje, jak již svět dávno pochopil. Vždyť asi tak z tisíce členů Německé orientální společnosti, kteří po dvanáct let revidovali moje názory, se o mých dosavadních publikacích kromě rabínů vyjádřilo odmítavě jen šest protestantských učenců a to navíc pouhými tvrzeními bez náležitých důkazů, a z těchto šesti vědců jsou Wünsche a Delitzsch – vůdci ostatních – známí Židé, kteří se přidali k protestantské denominaci. První z nich v Drážďanech, který se jako dvacetiletý před dlouhými lety v Heidelbergu trochu seznámil s právy. Kdo sledoval arogantní manýry Delitzsche, toho neúnavného bojovníka za Izrael, si snadno povšimne, jak příznačně bere do úst „mého Pána a Spasitele“, kdykoli se chystá vytáhnout do pole za rabinismus. Jde-li vpředu jehňátko, kdo by si pomyslel, že je nablízku vlk v rouše beránčím! Slyší-li se vychvalovat evangelium, pak si jistě mnohý pomyslí, jak následující učená slova o Izraeli nad slunce jasně dokazují, že rabínská i křesťanská etika jsou dosti stejné hodnoty. Kalkulace tedy není špatná – přesto platí pouze pravda.

Nazváním svého nového spisu pojednáním o „rabinismu“ chci vyjádřit myšlenku svatého Petra, že židovský národ vzdor všem obžalobám, k nimž dává sám podnět, si zaslouží i soucit jako houf pomýlených a bloudících, sváděných svými rabíny na špatnou cestu. Tito „pastýři“ tvrdí, že kážou Mojžíše a proroky; ale učí právě to, co ti odmítali a zavrhovali. Přemýšlivý Žid, který chce studovat Starý zákon bez svého rabína, dojde snadno k poznání, že říkám pouze pravdu. Vždyť právě rabínské učení, které můj spis přináší, je Starému zákonu zcela cizí! A jak rabinismus překrucuje slova samotných svatých autorů Bible, to si může vzdělaný židovský čtenář objasnit např. následujícími pasážemi: Kerithut fol. 7a, Menachoth fol. 43b, Pesachim fol. 64a, Rosch haschana fol. 6b a 24a, Moëd katon fol. 2a a Rasch tamtéž, stejně jako Nimuke Josef, Nimuke Josef Moëd katon perek 2 f 377b, Raschi k Menachothu 27b, Rabbenau Ascher Chullin perek 3 siman 57, Schita k Baba Kamma fol. 11a, Kelim ke konci a Rambau, Rasch i Rosch k této pasáži a Mikvaot perek 5 na konci, Rabad Hilchoth tumat meth perek 14, Sefer Temim deim siman 117, Rasch Job 6,25 a Rambau k Exodu 22,15 a Eruchin 33a.

Praha 29. července 1883

Prof. dr. August Rohling

Ke druhému vydání

Tento spis byl sotva osm dní na trhu a již se ukázalo jako nezbytné nové vydání. Na početná přání čtenářů umístíme nyní hebrejské texty na konec knihy. Malá čísla za citáty odkazují na příslušná originální místa v Dodatku.³

Nakladatelství

³ V naší edici jsou čísla zdůrazněna tučně v závorce [např. (12)] kvůli rozlišení od poznámek pod čarou; editor.

Kapitola I

K pochopení židovské polemiky musíme předně vědět, že rabínští autoři nás ne nazývají pouze nazarény, nýbrž také akumy, obde aboda zara (modláři), góji (pohany), minim (kacíři), národy světa, nochrim (cizinci) a pod.

Že nazývají křesťany akum, dokazuje Orach chajim § 113,8: „Když se Žid modlí a potká akuma, který má v ruce kříž, a Žid právě v modlitbě dojde na místo, kde se má uklonit, neudělá to, i kdyby jeho záměr byl zjevně směřován k Bohu.“⁽¹⁾ Akumem s křížem v ruce je zde nepochybně křesťan. Další doklady toho, že se křesťané u Židů nazývají akum, je v mé – pro české království zakázané – knize „Odpovědi rabínům“,⁴ kde je také ukázáno, že pojmenováním akum (vl. vzýváči hvězd) jsme již počítáni k modlářům, klanícím se pouhým stvořením.

Děje se tak i dalším označením křesťanů za obde aboda zara. Že aboda zara znamená modloslužbu, prokazuje Talmud v traktátu Aboda zara 3a, kde je veden Nimrod jako svědek, že Abrahám nevzýval modly: „... přišel Nimrod a dosvědčil o Abrahámovi, že neprovozoval aboda zara (modloslužbu).“⁽²⁾ V Abrahámových časech přece i podle rabínské vědy existovaly jen bohoslužba a modloslužba. Izmaelitě a nazaréni jsou v lidových spisech a časopisech rabínů označeni spíše za stoupence celkem neškodného „cizího kultu“, jemuž mohl holdovat i Abrahám. Dále pak Talmud Sab. 82a říká: „Rabín Akiba praví: Odkud víme, že Aboda zara svého nositele znečišťuje jako nečistá žena? Protože je řečeno (Iz 30,22): „... Za nečisté budeš mít stříbrné plechy svých model a zlaté povlaky svých sošek, rozmetáš je jako hnus a řekneš jim: Klid'te se!“⁽³⁾ Prorok mluví jasně o modloslužbě a říká, že obrácení ji jednou vymetou jako smetí. Aboda zara je tedy podle Talmudu skutečně modloslužba, protože se slovy proroka ukazuje jako znečišťující. Důkazem toho je i Sab. 83a, a takových pasáží je tam mnoho. Podle Talmudu jsou modláři vůbec všichni neobřezaní. Sab. 88b a 89a říká, že andělé v nebi kdysi Mojžíšovi záviděli Tóru a chtěli ji mít pro sebe; tehdy Bůh pravil: V Tóře stojí, že nebudete mít jiných bohů. Pobýváte snad mezi neobřezanými, kteří jsou modláři, že potřebujete takové napomenutí? To znamená doslovně: „... znovu je v Tóře psáno: Neбудeš mít cizího boha. Pobýváte snad mezi neobřezanými, kteří provozují aboda zara (modloslužbu)?“⁽⁴⁾ – Podle Nedarim 31b ad. je Aboda zara „služba cizímu“, která se prohřešuje přenášením vzývání Boha na pouhá stvoření, je tedy modloslužbou.

Bez námahy se dá prokázat, že v očích Židů jsou křesťané obde aboda zara neboli modláři. Tak např. Maimonides, zvaný „orel synagogy“, v Aboda zara mischna 3 píše: „A věz, že v lidu nazarénů, který Ježíše popleteně následuje, i když má tak rozdílná dogma, jsou přesto všichni modloslužebníci a musí se s nimi jednat tak, jak se jedná s modláři... a tak tomu učí Talmud.“⁽⁵⁾ Dále říká Rabbenu Ascher Aboda 4,1): „... stříbrný kalich, který drží v ruce křesťanský kněz, i kadidlo, jímž okuřuje, slouží k modlářství.“⁽⁶⁾ V Hagahoth R. Ascher per. 3 siman 5 se praví: „... kříž patří k modloslužbě“ (aboda zara).⁽⁷⁾ Židé dobře vědí, že my nevzýváme samotný kříž, nýbrž Ukřižovaného. Tak např. říká Salomon Margalio, který byl asi před 70 lety rabínem v městě Brody, že Židé mohou mít doma nádoby a předměty

⁴ V originále *Antworten an die Rabbiner*, Cyrilometodějské nakladatelství, str. 18 ad.

označené křížem, „protože,“ jak to odůvodňuje, „kříže nejsou vzývány, nejsou přímý idol, nýbrž jen k idolu patřící předměty (Schaloth utschub. peri tebuah § 51.)“

Dále patří křesťané také ke gójům (gojim). Gójem, říká rabín Levy,⁵ je každý Nežid (Nežidovka je gója). Také Turci⁶ náležejí ke gójům, přestože je Židé nepovažují za modloslužebníky, protože uctívají Alláha jako jediného Boha a Mohameda pouze za proroka. Naproti tomu křesťany počítají Židé mezi modláře, jelikož vzývají Ježíše jako Boha a vyznávají současně Nejsvětější Trojici, kterou moderní Židovstvo považuje za polyteismus. Z toho je zřejmé, proč se v Šulchanu (Orach ch. § 12837 v Magen Abraham) učí takto: „Turci nejsou modláři, ale zato křesťané ano.“ A že jsou křesťané pro Židy góji, stojí také v R. Ascher Aboda p. 1 sim 9: „... přišel gój a promluvil s ním ve jménu Ježíše.“⁽⁸⁾ – A dále se v Aboda zara 36b Tos. píše: „Židé, kteří se nyní nechávají křtít, se mísí mezi góje a o takových se neříká: Tvůj bratr žije s tebou, nýbrž se má podle zákona svrhnout do jámy.“⁽⁹⁾ Autoři Tosfothu žili ve Francii a protože ze zkušenosti věděli, že Židé, kteří se tehdy nechávali pokřtít, často křesťanství přijali upřímně a proto je počítali mezi góje.

O tom, že jsou křesťané nazýváni také minim (kacíři), učí Talmud Sabb. 116a: „Rabín Meier knihy minim nazval aven gilajon, tj. pohromou, napsanou na prázdném papíru.“⁽¹⁰⁾ Aven gilajon, jak poznamenává také Levy, je nelibozvučné označení pro evangelium. Také Raschi k tomu říká: „Rabín Meier nazval knihy minim pohromou na prázdném papíru (aven gilajon), jelikož minim svým knihám říkají evangelia.“⁽¹¹⁾ Také Raschi k Sanh. 100b je nazývá „knihy minim, ostříhaných“.⁽¹²⁾ Ostříhaní jim říkají proto, že si na hlavě nechávají dělat tonzuru (Keneseth haggedola Jore deah § 116). Srv. také příslušné vysvětlení spisů Chullin 13 v Aboda zara 26b Tos a Schaloth uteshubth Rabaz § 34 a 35. A že křesťané patří k minim, je zřejmé rovněž z traktátu Aboda zara 17a, podle nějž kdysi Akiba pocítil trpkou lítost, že se jednou těšil z výstižné poznámky křesťana; jeho potěšení však již bylo „nebezpečným sblížením s minuth (kacířstvím) křesťanství“. Podle Aboda zara 27b se Žid nikdy nemá nechat léčit lékařem, který patří k minim, protože „když byl kdysi Ben Damma uštknut hadem a křesťan jej chtěl léčit ve jménu svého Pána Ježíše, rabín Ismael to nepřipustil, neboť není dovoleno nechat se léčit od min“. – Podle Sota 49a „až přijde mesiáš, bude většina králů minim“. Raschi k tomu poznamenává: „Vláda nad většinou světa bude patřit kacířům (minuth), stoupencům Ježíšova bludu, jehož žáci se nazývají minim (kacíři)!“⁽¹³⁾

Je zřejmé samo sebou, že jsou křesťané dále nazýváni také cizinci. Stačí zde z Taanith 27b uvést, že se Židé v neděli nepostí kvůli nazarénům, a totéž je v Sofrim XVII., kde je řeč o téže věci a užívá se tam výrazů „cizinci“ a „nazaréni“. Rabín Jakob, řečený Rabbenu Tam, vnuk Raschiho, žil ve Francii ve 12. století a podle Sederu hadoroth p. 157 nabyt lichvou velkého jmění; v Rosch Baba mezia per. 5 sim 52 (také Tos Baba m. 70b) se říká, že je Židům dovoleno lichvařit s cizinci, ba dokonce že – podle zásady rabinismu o vlastnickém právu Izraele na celý svět – se může lichvařit neomezeně, protože je to potřebné k životu. Francouzi, které Rabbenu Tam lichvou vykořisťoval, byli bezpochyby křesťané, a ty on nazývá

⁵ *Wörterbuch über Talm. und Midr.*, Leipzig 1876.

⁶ Myšleni obecně muslimové; pozn. překl.

cizinci, nochrím. Důkazy toho se nalézají také v Chatam Sofer (VI. § 24 vzhledem k Baba M. 90a) i na mnoha dalších místech.

Po výše řečeném je tedy jasné, že křesťané patří k nežidovským národům světa resp. země. A jako Mojžíš nazývá Nežidy (např. Deut. 28,10) národy světa, činí tak i Talmud a rabinismus vůbec (viz Berach. 6, Menach 35b i Raschi, kde on začíná schem Jehova).

Kapitola II

Z nesčetných míst Talmudu vyplývá, že křesťané nejsou považováni za lidi, nýbrž za bestie.

O góji se v Tos Kethub. 3b a Jebam. 22a píše doslova: „... jeho sémě se považuje za sémě dobytčí.“⁽¹⁴⁾ A dále v Kerithut 6b: „Kdo (v časech chrámu) pomazal svatým olejem zvíře... nebo góje, byl beztrestný. Může tomu tak být ohledně zvířete, protože to není člověk, ale v případě góje? Proč by to mělo být beztrestné? Hle, oni jsou přece lidé. Ne, neboť je psáno: vy (Židé) jste mé ovečky, ovečky mé pastviny, vy se nazýváte lidmi a nenazývají se lidmi gójové.“⁽¹⁵⁾ Paralelní pasáže se nacházejí také v Jebam. 61a a Baba mezia 114b, kde se všude říká: „Vy (Židé) se nazýváte lidmi a nenazývají se lidmi gójové.“⁽¹⁶⁾ – Dále pak Talmud Makkoth 7b: „... (je trestné... zabít) ledaže by někdo zamýšlel zabít zvíře a zabil by člověka, nebo kdyby hodlal zabít góje a zabil by Žida.“⁽¹⁷⁾ Rovněž tak píše Sanh. 79a. – A oslavovaný rabín Edels v Kethub. 110b praví: „(Žalmista) staví akuma na roveň s nečistou sviní z lesa.“⁽¹⁸⁾ K Berach. 61b tentýž Edels říká: „Akum je všude přirovnáván k nečistým zvířatům (sviním)“, ⁽¹⁹⁾ srv. také komentář Edelse ke Kidduschin 30a ad. – A v traktátu Makkoth 23 se dále říká: „Označením akuma je osel.“⁽²⁰⁾ V Sefer Midrasch Talpioth⁷ se píše: „Bůh stvořil akumy na poctu Židům, neboť ti první nebyli stvořeni pro nic jiného, než aby dnem i nocí sloužili, jelikož se nesluší principi (Židovi), aby mu posluhovala zvířata ve zvířecí podobě, nýbrž zvířata v lidské podobě.“⁽²¹⁾ V Berach. 58a se vypráví, že rabín Schilla zabil Žida, když ten chtěl góji prozradit, že ho rabín nazývá oslem: „(Gójové) jsou nazýváni osly, protože stojí psáno, že jejich maso je masem oslím. Když viděl, že (židovský laik) chtěl gójovi prozradit, že je nazýván oslem, (Schilla) pravil: On mne chtěl uvést do smrtelného nebezpečí a Tóra píše: Kdo by tě chtěl zabít, předejdi ho a zabij sám; vzal obušek a usmrtil jej.“⁽²²⁾

⁷ Varšava 1875, str. 255.

Kapitola III

Zvíře není možné obelhávat. A zde je důvod, proč rabinismus považuje lež, podvod a křivou přísahu vůči křesťanům za dovolené. Talmud v Baba K. 113b říká: „... je dovoleno klamat (góje).“⁽²³⁾ Na góje se to jasně vztahuje z kontextu.

Baba Kamma dále píše: „Je to tradice. Soudí-li se Žid s Nežidem, pak necháš svého bratra vyhrát a cizinci řekneš: Tak tomu chce náš zákon. Jsou-li zákony národů Židům příznivé, pak necháš znovu vyhrát svého bratra a cizinci řekneš: Tak to chce váš zákon. Pokud tomu tak není, zvítězíš nad gójem lstí a klamem... Taková jsou slova rabína Ismaela. Rabín Akiba ovšem zase říká: Nemáme se zmocnit jej (góje) podvody kvůli znesvěcení jména (Božího).“⁽²⁴⁾ – Co však výše Ismael káže, není ve skutečnosti Akibou nijak korigováno, protože ten pouze říká, že je třeba se chránit odhalení podvodů, jelikož takovou opatrnost vyžaduje posvátnost Božího jména. Proto Raschi k této pasáži uvádí: „Znesvěcení jména se není třeba bát, protože gój nezpozoruje, že Žid lže.“⁽²⁵⁾ A k Baba Kamma 113b Raschi píše: „Není znesvěcením jména (Božího), když např. Žid gójskému dědici řekne: Dal jsem tvému otci to (či ono) a on zemřel, a gój s jistotou neví, že Žid lže.“⁽²⁶⁾⁸

V traktátu Baba kamma 113b se říká: „Na Žida, který ví něco ve prospěch góje a vydá před gójským soudem svědectví proti Židovi, svému druhu, uvalíme velkou klatbu.“⁽²⁷⁾

Schebuoth Hagahoth Ascher 6,4: „Jestliže městská vrchnost vyzve Židy k přísaze, že vůbec nechtějí opustit město ani z něj něco vyvézt, je jim dovoleno klamat v tom smyslu, aby si v srdci řekli, že d n e s z města nevyjdou nebo že d n e s nechtějí nic vyvézt.“⁽²⁸⁾ Podobná pasáž je také v Tos Nedarim 28a. V Schaloth uteschuboth binjan Schelomo, část Joreh deah § 17 stojí psáno: „Smí se a má falešně přísahat, když se nás Nežidé ptají, zda v našich svatých knihách stojí psáno něco proti nim; pak máme přísahat: Ne, o vás nic! Protože kdyby se něco z toho dozvěděli, byli by pobouřeni.“ – Tyto příklady o dovolenosti křivé přísahy by zde snad mohly stačit, ale daly by se uvést ještě mnohé jiné.

Kde však není věrnost a pravda vůči lidem, tam není ani upřímnost v božských věcech. Proto rabinismus učí, že se Žid n a v e n e k může hlásit ke křesťanství. Jore deah § 157 (ed. Vilnius 1875, str. 365) o tom říká: „Když umí Žid akumy oklamat, aby si mysleli, že je také akum, pak je to dovoleno.“⁽²⁹⁾ Žid, který se nechal upřímně pokřtít a po přijetí křtu se stal skutečným křesťanem, je jedním z těch, kteří hněvají Boha; říká to Joreh deah § 158,2: „... (Židé), kteří se (jen pro forma) nechávají pokřtít, ale pak se sami vmísí mezi křesťany a jako oni provozují modlářství, jsou rovni těm, kteří se nechali pokřtít, aby rozhněvali Boha. Takové je třeba svrhnout do jámy a nechat tam.“⁽³⁰⁾ Jen zdánlivý křest i předstírané vyznávání křesťanství jsou zde jednoznačně označeny za dovolenou věc; pouze upřímné přijetí křesťanství je hříchem, který vyvolává Boží hněv. –

⁸ Židé se spoléhají na neznalost křesťanů a dovolují si jim tvrdit, že v Talmudu není Ježíš vůbec zmiňován. Jak Židé mezi sebou mluví i o křesťanských učencích, které jako takové akceptují, je např. zřejmé ze Sefer Juchasin (Amsterdam 1717 fol 9b), kde se píše: „Rabíni vždy nazarény podvedou tvrzením, že v Talmudu není přísně vzato zmiňován Ježíš křesťanů; lžou tak kvůli žádoucímu pokoji s góji.“

Dokazuje to i pasáž z Choschen hammischpat § 425,5, kterou se níže budeme ještě zabývat. Tyto nauky rabinismus přiznává Žid Grätz ve svých „Dějínách Židů“⁹ dokonce i v němčině. Ve své ódě na Börneho a Heineho se bez jakéhokoli důkazu odvažuje pomlouvat duchovní, kteří tyto Židy pokřtili, že prý od těch dvou křtěnců nežádali upřímné vyznání víry a poznamenává, že „ti dva se sice navenek židovství zřekli, ale jen jako bojovníci, kteří se chopili zbraní a korouhve nepřítele, aby jej tím jistěji zasáhli a zničili“. A protože je Grätz¹⁰ profesorem rabínského semináře ve Vratislavi, vyslechneme si od něj také, že „pastýři“ Izraele jsou určeni k tomu, aby s křesťanstvím jednali jako s nepřítelem, kterého je třeba citelně zasáhnout a spolehlivě zničit, a také že k tomu slouží i tak nepoctivé prostředky.¹¹ Proto nepřekvapuje, že rabíni ve čtvrtém článku svého tzv. sanhedrinu z roku 1807 císaři Napoleonovi drze do očí lhali, že všichni lidé jsou jejich bratři.¹²

Podle všeho výše řečeného holduje rabinismus zásadě, že účel světí prostředky. A tím účelem, který rabinismus kvůli náboženství sleduje, je – jak hned uvidíme – panství Izraele nad světem. Společnost, která každý prostředek považuje za dovolený, musí mít logicky velké úspěchy. – Rabinismus je si jich také natolik vědom, že v Jalkut Sim 75a píše: „Izrael je roven paní domu, které její muž přináší peníze; takto je Izrael bez břemene práce a dostává peníze od národů světa.“ – Proto také v Talmudu Sab 151b stojí: „Rabín Josef říká: Jsme pevně přesvědčeni, že talmudský Žid nemůže být nikdy chudý.“⁽³¹⁾ Přirozeně – kdo se řídí talmudskými zásadami, bohatne z práce a majetku křesťanů. Rovněž Zohar I, 132a říká: „A proto je každý, kdo se spravuje rabínským zákonem, osvobozen od všeho na tomto světě, je osvobozen od všech předpisů, ukládaných mu ze strany ostatních národů, od akumů.“⁽³²⁾

A protože Nežidům rozhodně neschází píle ani talent, je řešení otázky, proč mají Židé v každém ohledu úspěšnosti jasnou převahu, ovšem třeba hledat v rabínské zásadě, že každý prostředek je dobrý. Kdybych chtěl polemicky takové zásady charakterizovat, nenašel bych k tomu výstižnější definici, než jakou si sám rabinismus dává v Seder Haddoroth str. 258. Vypráví se tam, jak byl kdysi rabín Josi přepaden 400 loupežníky, ale na svou modlitbu byl z výšin nebes posílen tím, že vydával tak (nepopsatelné) „aroma“, až lupiči v mdlobách padli na zem. Zápach se šířil dokonce i přes oceán a byl zpozorován na všech lodích. Když moderní rabíni prohlašují

⁹ V originále *Geschichte der Juden*, Band 11, Leipzig 1870, S. 368.

¹⁰ V příslušné literatuře psán také Graetz; pozn. překl.

¹¹ Grätz je vynikající osobností reformního Židovstva. Vidíme proto, že nikdo z „reformovaných“ neodložil talmudské nepřátelství ke křesťanství. Odtud také fakt, že Alliance israélite sdružuje jako bratry přísně ortodoxní Židy, lpící na všech malichernostech předpisů, dále reformované a dokonce i členy sekty karaitů (Archives israelites z 15. 8. 1867). Na křesťanství obrácený rabín Drach ve svém díle o harmonii církve se (starou) synagogou (I. 197 ad.) poznamenává, že přes všechny pokusy o zreformování Židovstva zůstává masa Židů tělem i duší oddána talmudismu (včetně takových zásad jako je Terefah atd., kterými se dále nebudeme zabývat), a to až do konce světa! Je v samotné podstatě Židovstva, že pro něj není ničím mosaismus, nýbrž vším je mu talmudismus. Ten je jeho definicí! Kdyby Židovstvo naslouchalo Mojžišovi, bylo by konsekvantním myšlenkovým vývojem dospělo k Ježíši Nazaretskému.

¹² O věci píše podrobněji Eduard Drumont ve svém díle *Židovská Francie* (kap. Revoluce a první císařství); pozn. editora.

bajky svých svatých knih za pouhé alegorie, pak jednají proti Talmudu (Baba bathra 75a) a „orel synagogy“ (hakdamoth Zeraim) říká, že je bezbožné považovat tyto věci za alegorie. Přesto je dovolené hledat v takových hloupostech vedle doslovného významu ještě tzv. „vyšší“ smysl. Pak ovšem zmíněné „aroma“ rabína Josiho nejspíš znamená, že Izrael má prostředek k zamoření celého světa!

Kapitola IV

Major Osman ve své knize „Dobytí světa Židy“¹³ vypráví o židovské synodě, která zasedala roku 1840 v Krakově a vypracovala směrnici. Jejím obsahem byl návod, jak dostat do rukou Židů tisk k uspání a oklamání světa, a tím zajistit vládu pro Izrael od pólu k pólu. Rabín Edels v komentáři k Sanh. 97 říká, že mesiáš přijde, jestliže křesťani ztratí svou víru. Když tedy židovský tisk již po desetiletí vynakládá všechny síly na „uspání a oklamání“ Nežidů k podvrácení křesťanských principů, pak není pochyb o tom, že Jidášova válka pera, působící účinněji než kord polního maršála, je v systému rabinismu chápána jako svatá válka za panství mesiáše a jeho národa Izraele.

Zajisté, Izrael chce panovat, ne mít jen stejná práva, protože svou věc považuje za věc Boha, jíž se přirozeně musí všechno podřídít. – Talmud v Sanh. 104a říká: „Všude, kam Židé přijdou, mají být vládci nad svými pány.“⁽³³⁾ Stejně tak mluví i rabíni pozdějších dob; uvedu zde jen slova rabína Edelse k této pasáži. Pokud Židé podle něj nemají vládu, cítí se jako vyhnanci, jako zajatci, jsou v galutu.¹⁴ – V Orach ch. § 561 beth Josef¹⁵ stojí psáno: „I když Židé bydlí ve svých městech, ale nemají nad nimi vládu, pak se říká: chorban“, ⁽³⁴⁾ tj. spoušť, bída! – A Zohar II 16b píše: „Kdo vládne Izraeli, jako by ovládal celý svět. Proč si Izraelité podmaňují všechny národy? Aby jim byl přenechán (patřil, připadl) svět, protože oni jsou jako celý svět, neboť je psáno: Toho dne (až přijde mesiáš) bude Jehova jediným a jeho jméno bude jediné (tj. jeho jméno bude jediné, bude obsahovat i poslední he; viz dále v kap. V) a až bude jeho jméno jediné, bude také Izrael jediný, jak stojí psáno: Jeden národ na zemi.“⁽³⁵⁾ Stejně tak mluví Zohar I 149b, kde interpretuje Jákobův žebřík: „Jestliže je Izrael dobrý, musí hledět vladaře ostatních národů svrhnout ze žebříku, aby vláda nad všemi národy připadla Židům.“ – Talmud v Sanh. 98a říká: „Mesiáš nepřijde dříve, než skončí podlá a ubohá říše“ (křesťanstva).⁽³⁶⁾ – Raschi k Edelsevu prohlášení (mesiáš nepřijde dříve, než skončí vláda křesťanstva) poznamenává: „... takže oni (křesťané) nebudou mít žádnou moc nad Izraelem, dokonce ani tu nejnepatrnější.“⁽³⁷⁾

Příchod mesiáše je přirozeně nejvroucnější tužbou Židů; jejich přání a snaha připravit křesťany o všechnu moc je proto posvátným plněním povinností. Než bude tohoto cíle dosaženo, žije každý Žid ve válce s námi a ten nejlepší

¹³ V originále *Die Eroberung der Welt durch die Juden*, Wiesbaden 1875, 7 vyd.; pozn. překl.

¹⁴ V našem prostředí je běžnější výraz „golet“; pozn. překl.

¹⁵ Ed. Vilnius 1879.

z křesťanů je jeho nejhorším nepřítelem. – A proto také Talmud Sofrim 13b prikazuje: „Nejlepšího z akumů zabij (když to přirozeně jde).“⁽³⁸⁾ Rabíni ve své známé prohnanosti v některých vydáních Talmudu připojili v daném textu slovo „ve válce“, aby nám namluvili, že jde o bitvu v obvyklém smyslu slova, kde bývají zabíjeni i ti nejlepší lidé. Ale výše řečené nám postačuje k poznání, že rabínská výmluva je jalová. Proto také Zohar III. (Levit.) fol 14b říká: „O národech akumů je psáno (Ez 23): Jejich maso je oslí maso a jejich sémě dobytčí, a proto jsou svatá dítk Izraele sama pravda a kmen stromový, na hoře Sinaj posvěcený, takže na nich neulpívá žádná nečistota; všichni vstoupí do svatého svazku a budou dnem i nocí dokonalí v každém ohledu, zatímco na národech akumů nečistota ulpívá, a proto jsme přijali učení: nejlepšího z akumů zabij.“⁽³⁹⁾

V Sefer Chinuk gaona rabína Ahrona z Barcelony¹⁶ se na 21 řádcích objasňuje, „že sedm národů Kanaánu, které měly být Židy vyhlazeny, zcela nezmizelo, ale ztratilo se mezi ostatními národy. Proto je podle Maimonida přikázáno zabít každého Nežida, kdykoli to jde, jelikož může být potomkem oněch sedmi národů a proto Žid přestupuje zákon, když jej nezabije, má-li k tomu možnost: příkaz vyhlazení sedmi národů platí na věčné časy“. S tím se zcela shoduje i to, co říká Talmud Aboda z. 26b: „Spadne-li gój do jámy, zaval ji kamenem,“ a Raschi k tomu poznamenává „je třeba všemi prostředky zabránit, aby se (gój) již nedostal z jámy ven“. ¹⁷ A Talmud v Kethub. 3b i v Jebam. 22a říká: „Nejvyšší prohlásil za zbavené právní ochrany děti góje, neboť je psáno: „Jejich sémě je sémě koní a proto je považováno za dobytčí.“⁽⁴⁰⁾

Jestliže je náš život bez právní ochrany, pak tím spíše náš majetek: „Život góje je v ruce Žida a ještě více jeho peníze“⁽⁴¹⁾ – tak zní rabínský axiom.¹⁸ Shodně s tím říká i Talmud Sanh. 76b, že „Bůh Židovi, který gójovi vrátil jeho naleznou věc, nikdy takový hřích neodpustí“, a Raschi k této pasáži dodává, že „na takového Žida se bude pohlížet jako na toho, kdo miluje góje, a kdo jej miluje, nenávidí svého stvořitele“. Schulchan aruch (Choschen ham. § 266,1) říká rovněž: „Ztracená věc akuma je v rukou Žida, protože Mojžíš pravil: (cokoli) ztracené tvého bratra (vrať), ale kdo je vrátí (akumovi), přestupuje zákon, protože tím posiluje moc hříšníků.“⁽⁴²⁾

Nechci zde obšírně citovat další pasáže, které majetek Nežida označují za majetek Žida. Navíc se tam mluví o tom, že i našimi životy může Židovstvo disponovat podle libosti a že prahne po naší krvi.

Krvežíznivý charakter rabinismu je nespornou skutečností světových dějin. Saulus (Act 9,1) vytáhl do pole proti křesťanům, bažic po jejich krvi. Apoštolské skutky evangelia líčí, jak Židé ve všech městech, kam přišli, podněcovali pohanské obyvatelstvo proti křesťanům. Sami Židé v Seder hadoroth vyprávějí historiky jen sotva zmiňovanou skutečnost, že v pohanském Římě rabíni zapříčinili smrt mnoha křesťanů. Antonius Pius je obvykle líčen jako křesťanům nakloněný, ale již roku

¹⁶ Wiener Druck 1827 f. 98b.

¹⁷ Možná není zbytečné dodat, že „jámou“ se zde přirozeně myslí jakákoli tísnivá situace nebo neštěstí góje; pozn. editora.

¹⁸ Ve filosofii základní výchozí věta, platná bez dokazování; pozn. překl.

1781 Haffner zpochybnil pravost jeho Edictum Antonini pro Christianis,¹⁹ a byť i císař (Euseb. IV, 26) varoval několik měst před excesy poštvaných davů proti křesťanům, pak to ještě nijak nevylučuje, co vypráví Seder had. p. 127. Říká se tam, že nasi²⁰ rabín Jehuda se těšil přízni císaře, kterému označil špatnost křesťanů za příčinu morové nákazy a prosadil, že roku 3915 (tj. 155 po Kr.) byli všichni nazaréni v Římě pobiti. Tamtéž na str. 127 se říká, že Markus Aurelius nechal na naléhání Židů pobíjet nazarény. Dále (str. 125) se tam píše, že Židé roku 3974 (214 po Kr.) zabili v Římě 200 000 křesťanů a na Kypru všechny do jednoho. Sefer Juchasin²¹ říká, že Židé za časů papeže Klementa I. v Římě i mimo něj povraždili bezpočet křesťanů „jako písku v moři“, a jmenovitě že císař Dioklecián na žádost Židů nechal zabít množství křesťanů, mezi nimi papeže Cajuse a Marcellina včetně Cajova bratra i jeho dcery Rosy. Je také známo, že si Židé našli cestu i k Neronově sluchu a srdci.

Spisy rabínů páchnou krví po všechna staletí.²² Dokonce i v několika posledních desetiletích se Židé klidně dál odvažují vydávat tiskoviny s „krvavými“ pasážemi v tom smyslu, že dílem sepisují nové knihy s obhajobou rituální vraždy, dílem stále znovu editují starší tajná díla. Avšak nově napsané knihy tohoto druhu – protože obsahují nauku o krvi a mohly by proto být nežidovskými učenci snadněji využity v neprospěch Izraele – nejsou v katalozích vůbec nebo jen velmi zřídka inzerovány a zůstávají drženy v tajnosti. Již delší dobu pátrám po jedné takové tiskovině – jejíž obsah je mi velmi dobře znám – a která má být publikována v doslovném překladu. Zatím však je moje pátrání bez úspěchu. Někteří židovští knihkupci na moji objednávku odpověděli, že taková knížka neexistuje, další vůbec neodpověděli, jiní mi zase poslali gramatické dílo od Weselyho se stejným titulem, a konečně další psali: kala meozrenu, tj. rozebráno! Potkal jsem jistého českého Žida, který říkal, že zmíněné dílo má, ale nepůjčil mi je. Autor, rabín Mendel z Kosova²³ zemřel asi před 20 lety. Spis se jmenuje „Gan naul“, tj. „Nepřístupná (uzavřená) zahrada“, a existuje ve dvaceti vydáních, tištěných na různých místech, např. ve Lvově.

Musím se proto v současnosti omezit na Zohar a další knihy, které obsahují početná a jako důkaz plně postačující místa, ale jsou tam jen nesoustavně a roztroušeně. Tyto knihy tvoří vlastní tajnou doktrínu neboli nistar, a patří k nim Zohar, Sefer hakana, Schaare ora, díla od Vitala, Lurji a dalších. Kromě nich vyšly jako nigleh nebo peschat Talmudu také Rischonim (Rif, Halachoth gedoloth, Maimon atd.)

¹⁹ Antoninův edikt křesťanům.

²⁰ Hlava Židů v diaspoře, tzv. exilarcha. V různých dobách jich pravděpodobně bylo současně i několik; pozn. editora.

²¹ Amsterdam 1717, fol. 108.

²² V prvním vydání freiburského církevního lexikonu se tvrdí, že Eisenmenger náležitě nerozlišuje různé doby; rabíni různých století byli rozdílného smýšlení. Taková je podstata tvrzení lexikonu. Dovoluji si proti tomu vznést dobře uváženou poznámku, že Eisenmengerovo dílo neobsahuje ani jednu jedinou věcně chybnou pasáž a že rabínské spisy celou dobu po Kristu – jak talmudistů, tak později rabínů – bez výjimky holdují stejným názorům; v tom ohledu jsou neměnné jako dogma katolické církve. Kdo mi předloží nějaký hebrejský nebo aramejský spis ortodoxního rabína, který je určený pro židovské kruhy a obsahuje nauku, že s Nežidy jako lidmi se má jednat podle zásad spravedlnosti a bliženecké lásky, jak to učil Mojžíš – tomu vyplatím 1 000 zlatých!

²³ Kosov u Černovců na Ukrajině; pozn. překl.

a Acharonim (Beth Josef, Beth Chaesch, Maharil, Schaloth uteschuboth Meharasch de Modena, Lebusch od rabína Marca Jaffa, Ture sahab, Aidse kohen, Magen Abraham atd.).

V souladu s rabínskou taktikou buď popírat antisociální a protikřesťanské učení jako takové nebo alespoň jeho trvajících platnost, Židé v Německu²⁴ nedávno publiku tvrdili, že Zohar s celým nistarem (kabbalou) pro ně znamená stejně tak málo jako pro křesťany třetí list sv. Petra nebo 6. a 7. kniha Mojžíšova.²⁵

Proti tomu zde musí být podotknuto, že rozlišování mezi nistarem a niglehem, jak to dělají Židé, je samo o sobě zbytečné, protože postoj proti Nežidům je i v niglehu zcela jasně vyjádřen ve větách, jejichž předmětem je bohoslužba.²⁶ – Dokonce i takové pasáže paschatu, které prošly cenzurou, vyjadřují tyto zásady zcela zřetelně, i když často jen nepřímou a opisně. Po výše řečeném by bylo správnější, kdyby rabíni všechny utajované zásady, které proti křesťanům učí v Talmudu nebo Zoharu, označili za nistar. Protože však tato tajná učení patří v celém rozsahu jen zasvěcencům Izraele, stavíme se zde na půdu skutečnosti a poznamenáváme, že ortodoxní Žid považuje nistar (kabbalu) za posvátnější než nigleh. A proto rozhodně není pravda, že by kabbala měla pro Židy stejnou cenu jako třeba 6. nebo 7. kniha Mojžíšova, když naopak v Tikune Zohar 82a a 114a.b. čteme, že je těžkým hříchem popírat moudrost kabbaly (vůči křesťanům je přirozeně třeba se přetvařovat). Maftach, připojený k I. svazku Zoharu z Přemyšlu, to vyjadřuje stručně takto: „Dopusťte by se velkého hříchu ten, kdo by moudrost kabbaly (opravdově) popíral a říkal, že existuje pouze peschat; bylo by pro něj lepší, kdyby se vůbec nenarodil.“⁽⁴⁴⁾

Posvátnost kabbaly je tak veliká, že za její prozrazení nezasvěcenému je trest prokletí. Implicitně platí tentýž předpis přirozeně i na rovnocenné učení niglehu, které chce štěstí Izraele vystavět na ruinách křesťanství. Kdo vydá tajemství kabbaly nepovolanému, staví se podle Zoharu III. 244a na roveň dobytka. A Zohar Levit. 106a říká: „... není dovoleno tato slova (kabbaly) odhalovat s výjimkou společnosti zahradníků (kabbalistů), protože kdo podle toho nejedná, bude proklet jako ten, kdo (tato slova) odhaluje neznalým.“⁽⁴⁵⁾

Velká autorita kabbaly je zřejmě i z následujícího. V díle Keneseth haggedola na začátku Kelale happosquim jménem Radbuze, v Sefer Juchasin i Schaloth uteschuboth Mahari hallevi stojí, že musí být dodržovány i všechny zákony kabbaly, které se nevyskytují v Talmudu a v Posqim (Tur, Schulchan atd.). Dokonce i tam, kde se Zohar dostává do rozporu s Talmudem, je třeba se řídit podle Zoharu (např. Schejire Keneseth haggedola v Siman 3 hagahoth beth Josef oth 4). Dále pak Schulchan aruch převzal ze Zoharu stovky zákonů; srv. Orach Ch. § 4, 25, 31, 32, 56, 61 a 66, Joreh dea § 89 atd. Dokonce i reformní Židé dodržují ve svatebních obřadech při navlékání prstenů kabbalistickou, na Zoharu založenou zásadu, protože Eben Haëzer § 27,1 Haga se říká:⁽⁴⁶⁾ „Je obyčejem, že se nevěsta oddává skrze prsten, a dů-

²⁴ Viz „Bote aus dem Riesengebirge“ (Posel z Krkonoš) z 8. července.

²⁵ V době napsání této knihy to ještě bylo zcela zbytečné, ale dnes není na škodu vysvětlit, že součástí Nového zákona jsou pouze dva listy sv. Petra a pět knih Mojžíšových; pozn. překl.

²⁶ V tom ohledu je velmi významné vyjádření Zoharu: „Rabíni ve svém Talmudu uspořádali Mischnu i Gemaru podle tajemství kabbaly (nistaru).“⁽⁴³⁾ Sama kabbala stejně jako Talmud existovaly již dávno předtím, než byly zapsány.

vod k tom se nachází v Tikune Zohar“ (tento obyčej však mají Židé celého světa). Jak vysoko si Izrael Zoharu cení, vyplývá také ze skutečnosti, že všichni Židé včetně tzv. reformních se tak často modlí před „otevřenou archou úmluvy“ (pondělí, čtvrtek, sobota atd.) a říkají modlitbu Berich, která je rovněž převzata ze Zoharu (II. 206a).

Prof. Franz Delitzsch v židovském časopisu „Die Neuzeit“²⁷ tvrdil, že dnes již nemají platnost „nesprávné zásady“, které nedávno ze Schulchanu vybral dr. Justus ve svém „Židovském zrcadle“ a jež v trochu jiném pojetí ukazuje i můj „Talmudský Žid“.²⁸ Máme tedy za to, že Delitzsch tyto „nesprávné zásady“ uznává za skutečně existující. Poté, co jejich přítel, příznivec a velekněz Delitzsch toto uznání vyslovil, nemohou již Židé říkat opak. Od nynějška tedy Delitzsch hraje na jinou notu rabínské taktiky, kde se zpívá, že prý zmíněné „nesprávné zásady“ již neplatí a jsou to jen „staré obnošené boty Kanáanu“; z předcházející poznámky o posvátnosti kabbaly a nejvyšší povinnosti jejího utajení je však jasné, že i tento postoj je naprosto neudržitelný. Delitzsch se ovšem má na pozoru, aby svá slova podložil důkazy, přestože musí vědět, že pouhé ujišťování třeba i váženého lipského profesora nemá bez pádných argumentů v dnešním světě žádný význam.

Čtenář si tedy již nepochybně povšiml, že Schulchan jako příručka Talmudu je pod vlivem kabbaly a proto jsou výše uvedené zásady pro všechny Židy světa plně závazné. Je tomu tak, protože Žid Heinrich Ellenberg ve svém, proti mně zaměřeném spisu „Historická rukověť“²⁹ říká: „Schulchan aruch je již po tři století (jediným) teologickým zákoníkem pro Židy a naším katechismem.“ Schulchan je Talmudem pro praxi, ztělesněním talmudských právních ustanovení, zákonitou součástí Talmudu s vypuštěním hagadických bajek i všeho již dnes nepraktikovaného, co se kdysi týkalo chrámové služby v Jeruzalémě, obou Sedarim Seraim i Taharoth, atd.

Delitzsch, kterého přece Židé oslavují jako znalce svých tajemství, by měl vědět, že v Schaloth uteschuboth dibre moam, část eben ezer § 21, se píše: „Kdož říká, že slova Schulchanu neukládají povinnost se jimi řídit, budiž prokleti a uštknuti hadem. Pro naše velké hříchy (přirozeně proti duchu Talmudu) již nemáme synedrium³⁰ (40 let před zničením chrámu Titem ztratilo platnost), ale slova Schulchanu jsou nám nyní sloupy zákona. Nemáme právo uchylovat se od jeho slov.“

Dále by měl Delitzsch vědět o početných pasážích Schulchanu, které „nesprávné zásady“ až do současnosti vštěpují všem Židům jako židovské právo. Před asi sto lety sepsal rabín Abr. Danzig školní katechismus Chajje Adam s výkladem Nischmath Adam a Chokmath Adam s Binath Adam. Dále pak ještě žijící uherský rabín Sal. Ganzfried napsal Quizzur Schulchan aruch. – Podobných separátů s protikřesťanskými „nesprávnými zásadami“ je mnoho a neustále jsou nabízeny v katalozích židovských knihkupců.

²⁷ (Novověk) č. 26 z 29. června 1883.

²⁸ V originále *Judenspiegel* a *Talmudjude*; pozn. překl.

²⁹ V originále *Geschichtliche Handbuch*, Budapešť 1883, str. 47; pozn. překl.

³⁰ Ale v časopisech pro „vzdělané“ publikum nyní klidně píší, že chtějí proti mě svolat „synedrium“ s cílem přesvědčit svět, že nemám pravdu. „Synedrium“ za Napoleona I. se také vyslovilo pro Židy, ale my dobře víme, jak!

Podobně by měl Delitzsch vědět, že každoročně přichází rabinátům od soukromníků i obcí mnoho dotazů ve věci svědomí a že rabináty o nich rozhodují především podle Schulchanu! Existuje mnoho sbírek takových otázek a odpovědí; v katalogu Faustova krakovského knihkupectví jsou pro zmíněné sbírky (Sifre Schaloth uteschuboth) vyhrazena čísla 1070-1203. Sbírký řečených Schaloth uteschuboth teprve před třemi nebo čtyřmi lety ve Lvově zemřelého rabína a Sal. Kluger v Brody plní celé folianty. Sbírká goana rabína Schreibera, otce nedávno zemřelého vídeňského poslance, vyšla v posledních letech pod titulem „Chatam Sofer“ v šesti svazcích. – Knihy, které jsem označil za zákoníky Židů, jsou tedy do dnešního dne právoplatné.

A konečně by měl Delitzsch také znát, co se píše v knize Leb haibri³¹ část 2 pesak beth din. Podle ní bylo ještě na podzim roku 1866 v Uhrách rozhodnuto, že vždy a všude je třeba se řídit Schulchanem, i kdyby proti němu byly všechny věci. Dekret je podepsán 94 rabíny, mezi nimiž jsou i tři, považovaní Izraelem za „svaté“.

Po „kritice pramenů“ mohu nyní přejít k pojednání míst, týkajících se krve. Soubor takových pasáží podávám níže ve třech skupinách (paragrafech). Jestliže se soudní výpovědi židovských delikventů odmítají jako údajný výsledek nepřipustného nátlaku, pak proti pasážím rabínských spisů nelze nic takového namítat, protože jsou spontánním výplodem rabinismu. Jak lze a priori pochopit a z početných příslušných pasáží to také jasně vyplývá, není to osobní nenávist nebo pomsta za soukromé přikopání apod., čím by se rabinismus cítil být puzen k vykořisťování a vraždění Nežidů, ke zničení našeho života, cti i majetku. Je to čirý religiózní fanatismus, který jej podněcuje k prolévání krve a ničení, tj. blouznivá představa, že je to Bohu příjemné a dosáhne se tím odpuštění hříchů, uspiší se tak příchod údajně teprve očekávaného mesiáše a zajistí se tím ráj, věčná blaženost. Do té míry tedy jde o všechny rituální vraždy, které jsou v židovských knihách vychvalovány jako posvátné, a to i v takových případech, kdy krev zavražděných není obsažena přímo v macesech. „Svatý“ rabín Mendel³² ve svém díle „Gan naul“ nás poučuje, že počet horlivců, kteří z religiózních důvodů požívají lidskou krev, není mimo Uhry, Halič a hlavně Polsko nijak velký, ale přesto bojuje za to, aby ve všech zemích byla ortodoxními Židy prolévána krev k Boží počtě přidávána i do macesů. Mýlí se však, kdo by věřil, že pojem rituální je podmíněný požíváním krve. Staré oběti v chrámu byly jistě rituálními akty, ale požívání krve s nimi spojeno nebylo. Ke zdůvodnění obžaloby z rituální vraždy stačí předložit příslušné pasáže, z nichž jasně vyplývá, že jsou považovány za posvátný akt uctívání Boha nebo za obětinu a pod. V tomto ohledu se můžeme obejít bez Mendlových spisů, protože Zohar i další knihy o tom mluví s dostatečnou určitostí. Příslušné pasáže v tom směru velmi důrazně dokazují, že tajná válka rabinismu proti světu je válkou religiózní. A tak jako Jozue vedl proti Kananejcům „války Páně“, věří rabinismus dělat totéž proti nám. Jako Amalek a sedm kmenů Kanáanu byli výkupnou obětí pro Jehovu, jsme jí podle názoru

³¹ Lvov 1873.

³² Mendlovův vnuk je rovněž „svatý“ rabín, k němuž ročně putuje přes 100 000 Židů vyprosit si jeho rady, modlitby i „záračnou pomoc“. Vnuk se také jmenuje Mendel, bydlí ve Vižnici u Kosova (poblíž Černovců na Ukrajině) a je švagrem „záračného rabína“ Friedmanna.

rabinismu i my. Kdykoli se Židům podaří zabít našeho věřícího, je to podle představ rabínské ideje obětní slavnost pro Jehovu. Bylo tak tomu po všechna staletí od Kristovy smrti na kříži a bude tomu tak až do konce času, dokud budou skuteční Židé. Kdo proto o těchto děsivých věcech ví, je jako člověk i jako křesťan vzdor všem protivenstvím, které mu to může způsobit, povinen takovou strašlivou skutečnost konstatovat, varovat nezkušené i celou křesťanskou společnost a snažit se její posvátné zájmy chránit stejně moudrými jako přísnými zákony.³³

Kapitola V

§ 1

O krvi zde nejprve uvedu pasáž ze Sefer halquthim,⁽⁴⁷⁾ týkající se vraždy panny. Dílo sepsal rabín Vital (* 1546, † 1620), považovaný Židy za „svatého“, a za takového je také označen na titulním listu mého výtisku z roku 1868.³⁴ Zmíněné vydání z roku 1868 vytiskl Back v židovské tiskárně v Jeruzalémě, kterou věnoval Moses Montefiore. Vital byl žák a důvěrník ještě „svatějšího“ rabína Lurji.

V díle (fol. 156a) je vysvětlení obtížné pasáže Bible, Knihy přísloví 30,19 (via viri in virgine), a to následujícím způsobem: „Také já,“ říká Vital, „jsem pro zmíněné čtyři (via viri in virgine) našel vysvětlení v rukopisu Mistra (Lurji), požehnána buď jeho památka, a chci je zde sepsat a v krátkosti probrat. Je to věc, kterou nikdy nepochopíme, jak vzácná je krev panny ve svrchním světě. Vždyť vším, co je na zemi zavrženíhodné, je stejně tak zneuctěno i nebeské, a kromě toho nevěsta – jakkoli je nedotčená panna, která nepoznala muže – je přesto z plev (také slupek, klipoth), před čímž nás Bůh ochraňuj. Ale nejen to (že taková krev je vůbec Bohu drahá), nýbrž i spojení se děje jen skrze zmírnění přísnosti (zákona) a posílení (zvětšení) milosrdenství, a (to) čím? Tím, že až tam (nahoru) dosahuje rudá krev, která ohlašuje soud (přísnost), přestože má očistnou (usmířující) moc. To je velká věc a tímto způsobem vysvětluji via“ atd.⁽⁴⁹⁾

Pasáž Bible, Příslaví 30,19 i Vitalův text vykládá Delitzsch v sexuálním smyslu. Obě interpretace jsou mesiánského druhu, jak hned ukáží.

Zmíněná biblická pasáž byla napsána asi v Ezechiellových časech poté, co Izajáš (kap. 7) slovy „hle, panna“ předpověděl panenskou matku Spasitele. Na mesiánskou matku se vztahuje také naše věta Příslaví 30,19. Tak jako se ve vzduchu, říká Agur, marně hledá stopa orla nebo jako se ve vlnách nadarmo hledá stopa lodí, kte-

³³ Když bylo nedávno z jisté strany znovu tvrzeno, že zákony jsou pro zkrocení rabinismu nepotřebné, nebylo to, jak doufám myšleno vážně. Jestliže se mořské břehy opevňují náspy a hrázi, aby se předešlo velkým zátopám, je každému jasné, že se tím preventivním opatřením nezabrání k a ž d é pohromě. Nezřídka se stává, že vzdor všem hrázím vysoké vlny způsobí velkou zkázu. Měli bychom snad proto všechny náspy a hráze strhnout a žádné již nestavět? Měla by se divoká energie potopy „emancipovat“ a její zuřivost spoutat „pomocí vědy a civilizace“? Emancipací Židů byl udělán přesný opak!

³⁴ Hebr.⁽⁴⁸⁾ (5)628, a protože Židé nyní píš r. 5643, před 15 lety, tedy 1868.

rá jí prořízla, tak vím o jedné³⁵ panně (a jaké!), kterou obtěžkal muž (a jaký muž!), aniž by se lidským okem nechalo na jejím těle prokázat mateřství, jak se (Příslaví 30,20) u vdané cizoložnice projevuje známka jejího nedovoleného poměru. Nevěřící Židovstvo napsalo na Jesum (Ježíše) své Toldoth Jeschu, kde Pannu Marii podle přírodního světa označuje za padlou ženu, a jako „pannu s mužem“ Příslaví 30,19 ji přirovnává k cizoložnici (verš 20). Prorok však obě staví vedle sebe, pannu – matku, vedle její karikatury, aby věřícího čtenáře poučil, že nejsou identické.

Kdyby via viri in virgine nebyly míněny od nadpřirozeného početí Spasitele, jež evangelium označuje za dílo Ducha svatého (quod natum est in ea, de Spiritu Sancto est), pak by to ovšem bylo možné s Delitzschem chápat v obvyklém sexuálním smyslu. To však z kontextu nevyplývá. Srovnávané příklady, které nám podává Příslaví 30,18-19, jasně mluví o nezjistitelné stopě po vzduchu a mořské vodě: Panna, říká prorok, bude navštívena mužem, aniž by na ní po takovém styku zůstala nějaká stopa stejně tak, jako letí orel vzduchem a nezanechává po sobě žádnou stopu své dráhy. Stopa přirozeného styku muže s pannou je samozřejmě na osobě ženy zjištělná.

Dokonce i ti, kdož ve Zjevení nevěří, podle příslušných pasáží, které – například B. Lücken (Tradice lidského pokolení)³⁶ o prastarém očekávání Spasitele světa jako syna panny – musejí připustit, že náš autor zde přinejmenším vyjadřuje již v pohanství známou myšlenku o panně-matce božského dítěte.

Také samotná židovská tradice k mesiánskému pojetí řečené pasáže dodává důležité příspěvky. Tak např. Zohar III. Levit. 47a:³⁷ „... svět říká, že almah (Příslaví 30,20) zhřešila, avšak podle úradku nebes se ve skutečnosti spojila se svatým duchem.“ Jak známo, Zohar opakovaně poznamenává, že gäber (vir) je v Písmu sv. často označením Ducha Svatého. Proslulý autor gaon Schaar hammelech ve výkladu pošetlosti v Chagiga 14 také říká, že almah (panna) může být skrze Boží zázrak matkou, protože to sám Bůh u Izajáše (kap. 7) předpověděl.

„Svatý“ rabín Vital podává výklad Příslaví 30, který má rovněž zcela mesiánský charakter, přestože směřuje nebeské s démonickým. Učí totiž, že příchod mesiáše, který podle Zoharu musí přijít skrze Spiritum Sanctum (Ducha Svatého), se uspiší krvavou obětí nežidovských panen!

A stejně jako biblická Kniha přísloví, tak také Delitzsch i šifra „J“ (Jellinek) v listu „Neuzeit“³⁸ nedávno v sexuálním smyslu tvrdili, že se u Vítala jedná pouze o prima nox matrimonii.³⁹ – Důkaz však žádný z nich nepředložil, ba ani se o to nepokusil. Je samozřejmé, že rabinismus mluví před publikem à la Delitzsch. Nyní však chci prokázat, že rabíni mezi sebou hovoří jinak, a že vychvalují religiózní tajemství vraždění panen.

³⁵ Almah (panna) bez mluvnického členu je semitská Indetermination ad amplificandum! Qualis! Cf. De Sacy, *Anthol. Gram.*

³⁶ V originále *Traditionen des Menschnegeschlechtes*; pozn. překl.

³⁷ Cituji Zohar podle vydání z Přemyšlu r. 1880, které je celé obsaženo ve 3 svazích, avšak Schemóth a Vajikra jsou zde ve druhém svazku, a proto Zohar III. bez dodatku Vajikra označuje za 3. díl řečené edice, zatímco miní Zoh. III. Vajikra nebo Lev. druhé části druhého dílu.

³⁸ Číslo 27, 1883.

³⁹ První noc manželství.

Již sama nemožnost interpretovat zmíněné pasáže Bible v kontextu na něco jiného, než na mesiánskou matku, mluví pro přesvědčení, že s tradicemi Izraele tak důvěrně seznámený Vital i jeho učitel Lurja prostě nemohli mít na mysli *prima nox*. Také by se zde nadarmo poukazovalo na okolnost, že Vital používá výraz *dam bethulim*, protože *bethula* má v plurálu nejen *bethuloth*, ale také *bethulim*. Tzv. *birkath bethulim*, který se tak často vyskytuje v *Acharonim*, zde plně postačí k doložení výše řečeného: tato slova označují požehnání nevěstě do manželského stavu. – Např. v *Sefer midrasch Talpioth*⁴⁰ je pasáž o požehnání panenské nevěsty *birkath bethulim*. Navíc je z každého lexikonu zřejmé, že se *bethulim* označuje nejen *signa materialia virginitis*, nýbrž i obecně panenství a podle toho se také vraždou prolitá krev panny může nazývat *dam bethulim* (*Sanguis virginalis*), kdyby *bethula* skutečně nebyla plurálem *bethulim*. K tomu ještě přistupuje okolnost, že Vital pannu, jejíž krev je Bohu tak drahá, označuje za nevěstu, která je *kelula* tj. *integra* (netknutá), *bethula* neboli *virgo*, *nondum cognita* (*ve'isch lo jedaah*): krev *virgo integra*, *nondum cognita* skutečně není krev *cognita* – myslet zde na pozemskou svatební noc je proto jednoduše nemožné. Dále je tu skutečnost, že Vital píše pro ortodoxní Židovstvo, které jej uctívá jako svého nejslavnějšího učitele. Pro ortodoxní Židy je však manželství s Nežidovkou zakázáno jako těžce hříšné. Kdyby tedy byl Vidal myslel na *prima nox*, pak by bylo manželství ortodoxního Žida s Nežidovkou prohlášeno nejen za dovolené, ale dokonce velmi posvátné.

Že však panna, o jejíž krvi mluví, je Nežidovka, vyplývá z okolnosti, že ji počítá ke *klioth* (plevám). Tento výraz označuje Nežidy. V *Zoharu* II. 108b se říká: „Národy *akumů*, jež jsou (jen) plevami.“⁽⁵⁰⁾ Pojmenování národů, kterých je podle starozidovského mínění 70, je však pouze přenesené. Zpočátku se zlí duchové, považovaní za vladaře oněch národů, nazývají *klioth*, protože (*Schefa tal fol. 4b*, předmluva) říká: „... duše nežidovských národů jsou z plev,“⁽⁵¹⁾ a také *Emek hammelech* 23d kap. 43 *schaar olam hattohu*: „... duše bezbožníků jsou z plev (*kli*), nazývaných smrt a stíny smrti.“⁽⁵²⁾ – Bezbožníci a národy světa jsou identičtí, jak vidíme z porovnání obou posledních pasáží. K nim patří přirozeně i křesťané, poněvadž *Abarbanel* v *Maschmia Jeschua fol. 36d* na jedné straně říká: „Křesťani jsou Římané, děti Edomu,“⁽⁵³⁾ a na druhé straně také pražský *Machzor* I. fol. 13b praví: „Mocná říše, tedy bezbožný Edom, jehož panství se nyní rozšířilo po celém světě.“⁽⁵⁴⁾ *Machzor* tím Edomem může zjevně myslet pouze křesťanstvo.

V *Schefa tal fol. 41c* se dále píše: „Svatý, budiž pochválen, stvořil dobrou přirozenost a stvořil špatnou přirozenost, čistou stranu i nečistou stranu. Čistá strana jsou svaté *sefiroth* a nečistá strana jsou plevy.“⁽⁵⁵⁾ – *Zohar* I 13a říká: „Národy *akumů* pocházejí z druhé strany, která znečišťuje.“⁽⁵⁶⁾ A *Zohar* I 131a také říká: „Ostatní národy, *akumové*, znečišťují po celý svůj život, protože jejich duše pocházejí z druhé strany.“⁽⁵⁷⁾ Totéž tvrdí i *Zohar* I 130b. A *Zohar* I 27 píše: „Jeho (d'ábla) plevy jsou z oné strany, a dobří jsou z této strany... a toto (protiklad obou stran) je charakterizováno zakázaným a dovoleným, dobrým a špatným, nečistým a čistým.“⁽⁵⁸⁾ – *Sammael*, nejvyšší z d'áblů, je také nazýván hlavou plev a současně vládcem *Amalekitů*, kteří dodnes existují a zahrnují zvláště křesťany, neboť *Jalkut chadasch fol. C. n. 74* říká: „Vládce *Amaleka* je hlavou plev“⁽⁵⁹⁾ a pražský *Machzor*

⁴⁰ Díl I, str. 109, Varšava 1875.

II. fol 15b píše: „Bezbožný Amalek vládne v celém světě“⁽⁶⁰⁾ – což se přirozeně může vztahovat pouze na křesťanstvo, rozšířené všude po světě. Podle Schaare Zedek 2d pobývá Bůh s dobrými v hekhal penimi (vnitřním paláci) a vládci světa jej obklopují jako slupka plod. Také podle Schefa tal fol. 80c jsou vládci světa ďáblové, pouze klipoth, a nacházejí se mimo svaté pouzdro, protože jako bezbožníci jen rotují kolem něj.⁽⁶¹⁾ Maarecheth haelahuth 60a dále říká: „Plevy, jimiž jsou panovníci světa, obklopují zemi.“⁽⁶²⁾ – Jak tedy vidíme, z těchto zlých duchů pocházejí duše Nežidů a proto jsou také nazývány plevami nebo slupkami. Sám Vital v Sefer halq. 13b říká, „že akumové jsou opravdovými plevami, k nimž náležel Egyptan, kterého zabil Mojžíš“⁽⁶³⁾ a tamtéž uvádí: „Plevy a gójové jsou totéž.“⁽⁶⁴⁾

Pasáží tohoto druhu je však ještě mnoho. Výše uvedené nám přesto postačují k poznání, že když Vital mluvil o pannách z plev (klipoth), mohl jimi myslet pouze nežidovské.

O krvi těchto panen dále říká, že působí očistění – ziwug – mírnějším přísností hněvu soudu a posilování milosrdenství. Rudou barvou symbolizuje krev soud, přísnost, přestože v tomto případě jako krev panny je čistá a očišťující, mající moc usmíření a pokání.

Tato stat' znamená, že se krví obětované Nežidovky tiší Boží hněv na Židy a posiluje jeho milosrdenství k Izraeli, takže Bůh nakonec může zadržet hříchy Izraele (proti Talmudu atd.) a poslat mesiáše jako výsledek nebeského sloučení. Důkaz pro takový výklad lze snadno uvést.

Že „sloučení“, o němž Vital mluví, musí být čímsi důležitým v židovské teologii, je zjevné již na první pohled. A také že řečené „sloučení“ je v této teologii něčím velice známým, je rovněž viditelné z lapidárního způsobu řeči autora. Mluví totiž o něm jako o něčem všeobecně známém a spokojuje se proto pouhým pojmenováním věci nebo jejím naznačením jedním slovem. Ve Franckově díle o kabbale, jež přeložil Adolf Gelinek (snad nynější vídeňský Adolf Jellinek),⁴¹ je ve 3. kapitole 2. části rovněž něco, co se tohoto předmětu dotýká. Ale Franck i Gelinek nedokázali projednat věc v celém jejím rozsahu; nauka kabbaly o mesiáši je tam sotva zmíněna, a přesto by právě toto dílo bylo pro nežidovské čtenáře velice zajímavé.

V kruhu kabbalistického sefirothu, poznamenává Franck, vycházejí z lůna absolutní božské jednoty souběžně dva neoddělitelné principy, mužský neboli aktivní, který se nazývá moudrost (chokmah), a ženský aneb pasivní, nazývaný binah (rozum). Moudrost se jmenuje otec, rozum matka, a jejich spojením je ziwug. Dvěma dalšími sefirothy, jež se „slučují“, jsou „krása“, která je zpodobňována jako král, a „schechina“, znázorňovaná jako matrona neboli královna. – Král a královna jsou zde k plození lidské (tj. židovské) duše tak, jako jsou muž a žena k plození těla. Takto duše sestupuje na zem. Když pak duše na zemi splní své poslání a všemi svými ctnostmi je zralá pro nebe, stoupá vzhůru zpátky k Bohu. Takové štěstí je však přisouzeno pouze Židům; z ostatních národů vyletují jen jiskry (ničučin a ničuith) boží substance, která do nich při jejich počátku vstoupila. Podle Vitala (Sefer halq. 13b) zabil Mojžíš Egyptana, aby z něj vyzískal zmíněnou jiskru, kterou ten při svém stvoření přijal. Jako kovář, bušící do železa, nechává odlétat jiskry na vše-

⁴¹ Lipsko 1844.

chny strany, tak i Bůh stvořením dobré i špatné strany nechává svým světelným jiskrák přijít do některých duší špatných. Je to 288 jisker, rozdělených do duší levé strany; ty budou při smrti hříšníků osvobozeny a vystoupí zpět k Bohu, prazákladu všeho. A jak je v generačním procesu potřebná *auquae femininae*, je i oněch 288 jisker, *bechinoth*, tj. opačných obrazů neboli antitypů ženské vody, *majin nuqbin*, zapotřebí k nebeskému „sloučení“, z něhož vyjdou nové duše a nakonec i mesiáš. – A tyto jiskry, jejichž osvobození uspíší příchod mesiáše, se získávají z *klipoth* tím, že se zabíjejí tak, jako Mojžíš ubil Egyptana. Návratem jisker k Bohu je ten posilován, takže jeho milosrdenství k Izraelitům roste a nakonec může nastat ono *ziwug* (sloučení resp. sjednocení), z něhož vyjde mesiáš.

Mikdasch Melech k Zoharu I 16a vykládá: „288 jisker, které jsou v plevách, se (v Zoharu) nazývá kameny, protože jsou ženami, antitypy ženské vody, kámen je žena a 288 jisker, jež se nazývají kameny, bude svrženo do propasti, aby jí byly pohlceny.“⁽⁶⁵⁾ Tím chce Zohar říci, že 288 jisker, budou-li vyvlečeny, mají být svrženy do propasti a proto jsou přirovnávány ke kamenům. Na druhé straně se v *kabbale* nazývají také ženami, protože vyhovují božímu „sloučení“ ženských vod pozemských generací.

Na řečených jiskrách se nejvíc podílejí králové a ženy, první nepochybně pro svou moc, druhé jako zdroj života. Mikdasch Melech říká: „K odstranění strusky a plev je třeba vyvolat světový převrat... což se ovšem může stát pouze pobitím králů... a žen.“⁽⁶⁶⁾

Mezi ženami ovšem vynikají židovské ženy, protože v Zoharu I. 51 se říká: „Je psáno (Deut. 22,23): Ona je *puella virgo* (*naarah*), kde stojí ‚naar‘ bez ‚h‘. Proč? Protože není spojena s mužem, a všude (v Bibli), kde se nenajde muž a žena, nenajde se ani ‚h‘ (z *naarah*) a upouští se od toho (od slova *naarah*)... Tímto (následujícím) způsobem se všechno (v Bohu) posiluje k jednotě: ona (*panna*) se (po svém obětování) spojuje s jasným světlem a Izrael se s ní slučuje... a to je tajemství oběti, které jsme učili: (oběť) stoupá vzhůru a zažehuje (ostatní) světlo, a když je zažehnuté, posiluje se jasným světlem a oheň plane v plné jednotě.“⁽⁶⁷⁾

Oněmi dvěma světly jsou „moudrost“ a „rozum“ (*chokmah* a *binah*), které se stoupáním skrze obětování panen osvobozených jisker slučují, vcházejí ve „spojení“, *ziwug*, a se vzhůru vystupujícími jiskrami se spojuje modlíci se Izrael, který z takového „spojení“ očekává *sefiroth* mesiáše. V souladu s tím říká (158a) i Vital: „*via viri in virgine... adducit sapientiam ad intellectum*.“⁽⁶⁸⁾ Zde je zjevně míněno *adductio* k nebeskému „sloučení“ a tím je znovu jasné, že Vital rozhodně nemyslel na pozemskou svatební noc.

Opakovaně se zdůrazňuje, že v ženách *klipoth* (plev) je více jisker než v mužích, které však při příchodu mesiáše všechny zmizí. Tak např. Mikdasch Melech k Zoharu I. 27b říká: „Věď, že existují kořeny duší (jisker), které se z plev (*klipoth*) neztratí, mizí z mužů, ne však z žen, ale jen než přijde mesiáš; tím chci říci, že i tyto jiskry, které ze žen *klipoth* nelze dostat, se nakonec příchodem mesiáše všechny z *klipoth* ztratí.“⁽⁶⁹⁾ Touto pasáží je vyjádřeno i jinde v rabínské teologii vyslovované učení, že mesiáš zničí poslední zbytky Nežidů, takže v jeho

království budou pouze Židé. Pro obecný lid rabinismus podle Dracha⁴² toto dogma ohledně křesťanů zaobalil následovně. Mesiáš, říká se tam, si zažertuje s křesťany, které ještě najde; všechny Židy, jež povede do svaté země, usadí na osla (jistě obrovského!) a křesťanům přikáže posadit se na ohon. A poté potáhnou Židé i křesťané po papírovém mostě přes moře; na konci mostu lstivý židovský osel zatře-se ocasem, takže křesťané roztrženým papírovým mostem spadnou do moře, utonou a je po legraci – všechny „jiskry“, které v nich ještě byly, jsou vysvobozeny.

V kabbale se často probírá „sloučení“ sefiroth chokmah a binah, Jesod a Malkuth, Zeir anpin a jeho Nuqbah. Poslechněme si, jak sám Vital mluví o zjednávání ženské vody za účelem řečeného „sloučení“. V Schaar hakdamoth schaar 6 derusch 2 fol. 33b⁴³ se říká: „Tajemství celé věci spočívá v tom, že za účelem utvoření páru z malé tváře (Zeir anpin) a jeho ženy získáváme ženskou vodu dvojím způsobem: zaprvé (modlitbou) s tváří k zemi, neboť tím (modlíci se) vedou vzhůru posvátné jiskry, které jsou v plevách; za druhé tak, že zabíjíme plevy (klipoth) a odklízíme je ze světa, neboť tím se také ony samy (klipoth) svaté jiskry – které jsou v plevách – skrze tajemství ženské vody povznášejí k ženě malé tváře, tam se páří malá tvář se svou ženou a vedou tam tak ony jiskry. A podobně je tomu ovšem také s malou tváří a jeho ženou, protože když vystupují vzhůru k otci a matce (vyššímu sefirothu koruny a královny) v čase očišťování, pak s sebou vedou vzhůru k matce i odpadky (jiskry) v tajemství ženské vody a tím vyvádějí vystupující jiskry pokaždé o něco výš. A takto celá věc pokračuje, až všechny jiskry ze slupek zmizí, jsou roztrženy (osvobozeny ze slupek) a potom, jak známo, přijde mesiáš.“⁽⁷⁰⁾

Za účelem „sloučení“ „malé tváře“ a „jeho ženy“ (obou sefiroth) tedy Židé směřují ženské vody nahoru, a to dvojím způsobem. Jednak dodnes běžnou modlitbou s tváří k zemi, která je již sama o sobě považována za smrtící pro příslušníky klipoth, a jednak jejich vlastnoručním pobíjením! Skrze takové zabíjení jisker vyslaných vzhůru vzniká „slučování“ nižších sefiroth, které se nazývají „malá tvář“ a „Rachel“, jeho žena. Ti dva potom vedou jiskry k vyšší sefiroth „otci“ a „matce“ a stoupají vzhůru v čase, kdy se páří. Jiskry se nazývají odpadky od otce a matky, protože z vyšší potence božstva (otec a matka aneb Jesod resp. koruny a královna) upadly do klipoth podle tajemství, kterému rabíni říkají chabu.⁽⁷¹⁾ Židé tak činí dílem prostřednictvím modlitby, dílem zabíjením „slupek“ zmíněných jisker, čímž je Bůh posilován v boji proti Sammaëlovi a Lilith, kteří brání příchodu mesiáše. Jak známo, až všechny jiskry z klipoth zmizí, pak přijde mesiáš. Ke slovům textu, že Zeir anpin a Rachel „jak známo, v čas páření“ vystupují vzhůru, zde ještě poznamenávám, že zmíněné páření „otce a matky“ (Käter a Malkuth) probíhá dvakrát denně, totiž ráno a večer, když Židé čtou verš Qeriath Schema (Deut. 6,4). Rozsáhle i detailně vysvětluje tyto věci kniha Schaare ora (Brány světla), což je známá příručka k uvedení do kabbaly.

Po těchto pasážích je zcela jasné, že podle Vitalova vyjádření přibývá slitování Boha s Izraelem a jeho přísnost se mírní, když Židé obětováním nežidovské panny napomáhají sloučení sefirotů, z něž nakonec vzejde mesiáš.

⁴² *Deuxième lettre d'un rabbin converti* (Druhý list konvertovaného rabína), Paříž 1827, str. 99.

⁴³ Jeruzalém, tištěno u Backa 1871.

§ 2

Můžeme však uvést i další důkazy, že rabínská teologie káže lidské oběti.

Zohar I. 27b říká: „Schechina (královna) je v zajetí... Vždyť v čase velké pakáže, soužení a Amaleka, nemá ani Svatý, buď pochválen, moc přiblížit se Izraeli... a v ten čas hrozná lůza, která se vmísila mezi Židy, není možné sblížení a sloučení písmen jména Jehova. Jakmile však budou (Amalekiti, lidé lůzy) vyhlazeni ze světa, bude to také znamenat sloučení písmen Svatého, buď pochválen, a toho dne (Zachariáš 14) bude Jehova jediný i jeho jméno jediné.“⁽⁷²⁾

Kabbala (Drach, Harmonie 1, 286 ad.) totiž učí, že jméno Jehova v prvních třech písmenech J H V označuje Chokmah a Binah (Otce, Syna a sv. Ducha), že však je svaté jméno úplné teprve tehdy, až se druhé písmeno H, hokmah almah (sapientia superior) skrze svatého ducha stane také Chokmah tattaah (sapientia terrestis), tj. až druhá osoba přijme lidskou přirozenost a objeví se na zemi jako mesiáš; pak je zde „h“ v nové podobě, svaté jméno má své finální „he“ a je úplné (**Jehovah**). Do té doby je Schechina (královna) v zajetí, srv. Zohar Lev. 47a. V současnosti je to však äreb rab, hrozná lůza, která zadržuje vysvobození královny, příchod mesiáše.

Lůza, která se při odchodu z Egypta na Izrael přivěsila, se v exodu nazývá äreb rab a toto označení platí nyní na všechny Nežidy, žijící ve světě společně se Židy. Vždyť Zohar III. 125a říká: „Velká pakáž jsou národy světa, jsou temné a ponuré, a nenazývají se Židy.“⁽⁷³⁾ A tamtéž 125b: „Mezi lůzou bezbožníků... ve všech městech a na každém místě, kde je Izrael rozptýlený; je to hrozná pakáž, která panuje nad Izraelem, stádečkem Svatého, buď pochválen.“⁽⁷⁴⁾

Není tedy pochyb, co je míněno lůzou, jejíž zničení podle Zoharu I. 27 podmiňuje příchod mesiáše!

Totéž učí Zohar I. 28a: „Bůh stvořil z hlíny všechna polní zvířata i ptactvo oblohy. Běda lidem (Židům), kteří mají uzamčená srdce a zavřené oči, nechápou tajemství zákona a nevědí, že divokými zvířaty jsou národy země, z nichž nemá Schechina v zajetí žádný prospěch“⁽⁷⁵⁾ (tj. naopak škodu, protože zajetí potrvá, dokud budou tyto národy existovat). Poté na témže místě ještě následuje narážka na oběť panny v tom smyslu, že se Adamův spánek interpretuje jako zajetí Izraele – člověka, kromě nějž žádní lidé nejsou – a kost, z níž byla Eva stvořena, je vykládána jako panna, krásná a moudrá jako luna. Pokud si připomeneme i ostatní výše uvedené pasáže, chce se tím zcela jasně říci, že obětováním panny se krátí doba zajetí (Židů mezi národy světa) a že se Adamův spánek chýlí ke konci. Religiózní motiv vraždy zdůrazňuje také Sefer halquthim 131b, kde se říká: „... a tím chápeš v Tikune (Zoharu) zmíněnou větu, že když se mrští kamenem a ten rozbije obličej, vdává se tím dcera krále.“⁽⁷⁶⁾ V kontextu je tím míněno zničení klipa, jejíž obličej je zasažen tak, jako Davidův kámen zasáhl čelo Goliáše. Dostat „dceru krále“ se vztahuje na 1 Sam. 17,25 a u Vitala se jí označuje spojení s Bohem. Dr. Justus tuto pasáž tedy překládá správně podle smyslu, ne doslovně.

Jak jsme si již zde ukázali, králové a panny vysoko vynikají nad všechny ostatní akumy a proto je jejich krvavé obětování mimořádně posvátné. Ohledně vraždy zeměpána i Zohar II. 19a píše: „Praví rabín Jehuda: Pojď a viz, že kdykoli je jejich

(akumů) vladaři dáno panování nad Izraelem, jeho (Izraele) modlitba není vyslyšena. Jestliže však vladař akumů padne, pak stojí psáno: zemřel král a jejich (Židů) volání stoupá k Bohu.“⁽⁷⁷⁾

Tato pasáž nesporně označuje vraždu panovníka za náboženskou povinnost, protože nejsou vyslyšeny modlitby Izraele pod skutečným vladařem akumů, který přirozeně slouží zájmům akumů a právě s lidem rabinismu musí jednat podle moudrosti našich křesťanských předků. Nevyslyšeny však zůstávají pouze modlitby hříšníků; Izrael se proto považuje být v hříchu tak dlouho, dokud neodstraní opravdového krále akumů, přirozeně pro posse.⁴⁴

Z mesiánských motivů také Zohar I. 238 vyvozuje, že „přijde tvrdý soud na národy akumů“ a „že Izrael má zašlápnout národy akumů i všechny krále světa“.⁽⁷⁸⁾ – Zohar I. 160a píše: „Rabín Jehuda mu (rabínu Chezkiovi) řekl: Dobře je tomu, kdo se může a umí osvobodit od druhé strany (od Nežidů), a blaze je spravedlivému, který se od oné strany odpoutá a vede s ní válku. Nato se rabín Chezkia zeptal: Jakými prostředky se má proti nim válka vést? Tu (Jehuda) povstal a pravil: Válka se musí vést lstí. Jaká válka se zde miní (Příslaví 25)? Je míněna válka s onou špatnou stranou, neboť každý syn člověka (Žid) je povinen s ní (špatnou stranou) válčit, získat nad ní moc a odstranit ji. Pojď a viz, že také Jákob vůči Ezauovi – neboť ten patřil ke špatné straně – usiloval postupovat lstí a také jej podvést, pokud by to bylo nutné, aby nad ním vládl od počátku do konce (úplně) a tím aby bylo všechno v pořádku, jak se patří. Proto říkám, blaze tomu (Židovi), který se od nich osvobodil a může nad nimi panovat.“⁽⁷⁹⁾

Kdo zabije akuma, je dobře zapsán u Boha, zajistí si v ráji čestné místo a bude se těšit velké přízni. Zohar I. 38b totiž jasně říká: „Ve čtvrtém (nejznamenitějším) paláci (ráje) sedí všichni, kteří truchlili pro Sion a Jeruzalém, i všichni ti, kdož zabili příslušníky ostatních národů, akumy... Bůh je oděn purpurovým rouchem a na něm jsou zapsáni a zobrazeni ti Židé, kteří zabili lidi z ostatních národů, akumy.“⁽⁸⁰⁾

Podle citovaných míst je tedy motiv vraždy religiozní! – To ostatně stojí také v Zoharu I. 25a: „Národy světa jsou akumové... nemají zákon (Pentateuch a Talmud)... a je o nich řečeno, že musejí být vyhlazeni z povrchu země, protože jsou z těch, o nichž je psáno: máš vyhladit památku na Amaleka... a jejich zbytky v našem čtvrtém zajetí jsou Amalekité.“⁽⁸¹⁾ – Čtyři zajetí jsou egyptské, asyrské, babylonské a nynější skrze Tita.⁴⁵

K této pasáži se důstojně řadí i následující Zohar I. 25b: „Duše těch, kteří se snaží prokazovat akumovi dobro, nebudou vzkříšeny (k věčné blaženosti)... protože o akumech je řečeno: máš zcela vyhladit jejich památku.“⁽⁸²⁾

Zohar I. 28b: „Divá zvířet národů světa, akumové, to jsou děti starého hada, který svedl Evu... o nichž Písmo (Ex. 32) praví: Vymažu ze své knihy toho, kdo proti mně zhřešil, neboť jsou ze sémě Amaleka, o němž je (Deut. 25) řečeno: Vymažeš památku Amalekovu zpod nebes.“⁽⁸³⁾ – Viz Edels ke Kidduschin 30 a také Zohar I. 130b na konci a 131a na začátku.

⁴⁴ Volně: pokud je to možné.

⁴⁵ Míněn císař Titus a římské zajetí; pozn. překl.

Zohar I. 46b.: „Bůh stvořil velká mořská zvířata. Rabín Elieser praví: To jsou velcí králové 70 národů, ... a živoucí duše, to je Izrael, neboť Izraelité jsou dítky Svatého, budiž pochválen, a jejich svaté duše přijdou k němu. A duše ostatních národů, akumů, kam ty přijdou? Rabín Elieser říká: Své duše mají z levé strany, protože jsou znečištěné a jsou nečistí i ti, kdo se k nim přiblíží... A rabín Elieser praví: Je to potvrzené, a proto říkáme: Živoucí duší je Izrael, Izraelité jsou živé, svaté a nebeské duše, ale ostatní národy jsou jen dobytek, divá zvěř a červí havěť, akumové, kteří nejsou živoucí duší, nýbrž pouze předkožkou, jak jsme již řekli.“⁽⁸⁴⁾

Protože se pro účast na mesiánské spáse musí předkožka odřezat, chce tím Elieser říci, že Izrael má vyhubit akumy, svou předkožku! Tím je znovu zřetelně vyjádřen religiózní motiv ustavičné války proti akumům. A jak hluboce dodnes vězí přesvědčení Židů o nutnosti odstranění předkožky, zjišťujeme od rabína Rubense,⁴⁶ který říká, že když dítě zemře neobřezané, ale obřízka je dodatečně udělána na mrtvole, je tím (dítě) schopno vejít do lůna Abraháмова. Praxe obřezávání mrtvol je v Čechách obecně běžná. Tentýž Rubens rovněž (str. 6 ad.) říká, že prof. Gräetz – jak známo formálně reformní Žid – ve svém vědeckém měsíčníku nechává jistého MUDr. Kornfelda prohlašovat, že obřízka lidský organismus do té míry změní, že teprve obřezaný je schopen vstřebat do sebe „nauku“.

Protože vyhubení akumů, jak jsme viděli, je nadmíru svaté přikázání, považuje se za hodného smrti, kdo zachrání život člověku z klipoth. Mikdasch Melech Soh. I 6a říká: „Kdo daruje život nějakému klipa, který je v nebezpečí smrti, má sám zemřít smrtí.“⁽⁸⁵⁾ Takovým soucitem by se jen posílila strana zla. Vždyť Mikd. Mel. tamtéž říká: „Ve stvoření stojí jedna polovina proti druhé a proto je tam ustavičně sílící válka mezi Metatronem (knížetem dobrých andělů) a jeho vojsky na straně jedné, a mezi Sammaëlem a jeho pluky na straně druhé. Z toho důvodu také duch spravedlivého usiluje o vyzdvižení ženských vod“⁽⁸⁶⁾, což je – jak jsme si již ukázali – důležité pro spojení sefirothů, a na citovaném místě se ještě výslovně poznamenává, že k takovému „spojení“ dochází v noci na velikonoční neděli.⁽⁸⁷⁾ „Svatý“ rabín Israel Japhe říká:⁴⁷ „Každý Žid je povinen usilovat o spásu svatého lidu, který v pátém tisíciletí (po stvoření světa) upadl pod vládu klipoth a bezbožných akumů, budiž vyhlazeno jejich jméno... Pokud by se však někdo ptal, jak mu mám pomoci, pak (Bůh) říká: Máš vyhladit vzpomínku na Amaleka, protože nebeská královna (Matrunitha) nebude nikdy spokojena, dokud se nepomstíš na Amalekovi, dokud nevyhladiš ze světa góje a jejich děti.“⁽⁸⁸⁾ – Královna tedy může být „uspokojena“ vyhlazením gójů; tím se přivedou nazpět „jiskry“, které jako „ženské vody“ uskuteční její „spojení“ s „otcem“ před příchodem mesiáše.

A jako se podle možností musejí hubit klipoth, má se také pokud možno bránit jejich rozmnožování, protože Mikdasch Melech k Zoharu I. 13b říká: „Je pravdou, že se musí v plevách oddělovat pohlaví tím způsobem, že se muži kastrují a ženy oddělávají (zabíjejí).“⁽⁸⁹⁾ Srv. Také traktát Baba bathra fol. 74b.

⁴⁶ *Der alte und neue Glaube im Judentum* (Stará a nová víra v Židovstvu), Zürich 1878, str. 8.

⁴⁷ *Sefer Or Israel*, Frankfurt n. O. 1664, fol. 38b.

Totéž učí také Zohar II. 64b: „Národy akumů jsou nazývány voly a osly, a to je to, co je psáno: Měl jsem vola a osla. A když je Izrael dobrý, stáhne je z kůže (jako se poráží obětní zvíře, srv. 2 Letop. 29,34: stáhnout zápalnou oběť) a oni pak již nemohou panovat nad Izraelem... Rabín Abba praví: Jestliže se akumové pářejí, nemůže svět obstát, a proto jsme učeni, že člověk (Žid) těm zlým lupičům nemá poskytovat místa, protože kdyby se nadále pářili, našinec by kvůli nim neobstál. Co z jejich strany přichází, je z jejich vlastní podstaty, to se nazývá psem.“⁽⁹⁰⁾

Synové akumů jsou tedy psi, a pokud by se nerušeně dál rozmnožovali, Izrael by bídne živořil. Chce-li tedy Izrael jednat záslužně a být dobrý, musí je (psy) pobíjet a stahovat z kůže jako zápalnou oběť. „Stahování“ jako podmínka „být dobrý“ před Bohem tedy nepochybně žádá chápat zabíjení jako obětní akt.

Myšlenka, že zabití Nežida je obětním konáním, se vyskytuje často. V Jalkut Simoni fol. 245c a 772 i ve Bammidbar rabba fol. 229c se říká: „Kdo prolíje krev bezbožníka, přináší oběť Bohu.“⁽⁹¹⁾ Výše jsme si již ukázali, že bezbožníky jsou všichni Nežidé a zvláště pak křesťané.

V Zoharu III. 277b „dobrý pastýř“ říká: „Nemáme jinou oběť než odklizení nečistých stran“⁽⁹²⁾ (každý akum je nečistá strana). Mikdasch Melch k Zoh. Lev fol. 62 říká: „Kozel, který se (na Den smíření) vyhání k Asaselovi (do pouště k d'ábloví) znamená, že i my máme vyhladit ze světa klipoth.“⁽⁹³⁾ Sefer Or. Israel fol. 177b píše: „Máš klipoth připravit o život a zabít jej, a pak ti to Schechina (nebeská královna) přičte k dobru tak, jako bys obětoval vonné kadidlo.“⁽⁹⁴⁾

A Haschmatoth k Zoh I. říká: „(Oltář) se nazývá jatkami. Proč je tak označován? Když lidé správně nekonají svá díla, pak se obětují (přijmi je jako jateční oběť ve smrti)... Proto byla úplná Tóra Svatého, buď pochválen, dána Izraelitům, aby jí byli posvěceni pro život světa, aby se zachránili před soudem tohoto oltáře... Přináší se smírná oběť... a obětní kozel, který je spojován s akumem (je s ním identický), pochází ze strany zlé přirozenosti“ (viz tamtéž, I. 9a).

Akumové tedy musejí být poráženi (jako dobytek), a Izrael pouze tehdy, je-li špatný, tj. stane-li se akumem, protože Talmud (Chagiga 15b) přece říká, že Izrael vzdor všem svým hříchům zůstává dobrý, pokud v srdci zachovává Talmud; pak je podobný ořechu, jehož skořápku poskvřňuje špína země, aniž by uškodila jádru.

Rozdíl mezi Izraelem a akumem má vyniknout především v noci na velikonoční neděli, protože Zohar II. 37 říká: „O velikonoční noci se dává průchod milosrdenství i přísnosti, milosrdenství k Izraeli, přísnost k národům akumů.“⁽⁹⁵⁾

Zohar II. 40b: „Každý vezmete beránka, beránka pro každou rodinu (Exod. 12, 3). Máme nauku, rovnající se třem siud:⁴⁸ prvorozence zvířete, prvorozence zajatce a prvorozence služebné, neboť všechno ostatní (celá spása Izraele) závisí na těchto výše uvedených družích a všechno je sloučeno v beránkovi... a všechny (tři) jsou zase spojeny v prvorozenci služebné, o němž je psáno: Budiž vám zásadou: spoutejte jej a uchovávejte ve svých rukou do té doby, než bude poražen a vykonán nad ním soud. A (tato zásada platí) až do času, kdy přijde (mesiaš), o němž je psáno: Kdo je ten, jenž přichází z Edomu (Izaj. 63) a... Jehova bude králem na celém světě (Zach. 14).“⁽⁹⁶⁾

⁴⁸ Zde ve smyslu rituální oběti.

Na obětování akuma v čase Velikonoc upomíná také Zohar II. 182a, podle nějž jsou akumové kvásek, který musí být v ten čas odstraněn.

Dogma, že příchod mesiáše bude uspišen vyhlazením akumů, potvrzuje dále Zohar II 43a, kde se ohledně mosaické zásady vykoupení prvorozence osla zabitím beránka poznamenává: „Osel znamená Nežida. Vykup jej z poroby skrze beránka, kterým je rozptýlená ovečka Izraele (Jer. 50), tj. udělej z něj Žida; pokud se ten kajícně neobráť, zlom mu vaz... mají být vymazáni z knihy života, neboť je o nich psáno: Vymažu ze své knihy toho, kdo proti mně zhřešil.“⁽⁹⁷⁾

Zohar III. 277b: „Mají se vyhladit ze světa... V čas čtvrtého zajetí (kdy se zjeví mesiáš) již nebudou akumové a lidé (Židé) je ani nebudou znát, neboť na těch, kteří byli známi jako akumové, se naplní, co stojí psáno (Deut. 7): Odplat' svým nenávistníkům, znič je.“⁽⁹⁸⁾

V ten přeslavný čas Izraele se nikdo neopovází nechat se poznat jako akum; kdo však jako takový bude rozpoznán, musí být zničen. Také rabín Edels v Bechoroth fol. 9b poznamenává, „že v mesiánském čase mají být naživu jen Židé, ne však národy, které říkají, že svazek s Jehovou pominul a oni namísto se Židy mají novou smlouvu, ale tyto národy jsou rovny jen koním a oslům a jejich děti se rovnají dětem, které zplodil kůň s oslicí“. Mesiánská éra tedy vyhladí i poslední akumy. A jak již bylo výše doloženo, mají před touto érou Židé neméně tak povinnost hubit akumy všude, kde to jen jde. Do současné doby však nejsou Židé maḥlichin, tj. nejsou vždy podle přání rabínů stavu akumy vyhladit podle jim údajně (Deut. 7) uložené povinnosti. Proto je zde také pokyn nechápat se věci vždy násilně, bouřlivě, nýbrž také zákeřně, neboť Mikdasch Melech k Zoh. I. 16a píše:⁽⁹⁹⁾ „Klipa je temnota a je třeba ji překonat a povalit buď bouří, nebo tichým a jemným hlasem“ (tj. otevřeným násilím nebo lstivě, zákeřně a plíživě). Říká to také Choschen hammischpat § 425,5 i Joreh deah § 158,2: „Kacíři, modláři a přestupníci zákona, hněvající Boha třeba už jen tím, že jedí maso, které nebylo poraženo košerákem, nebo se odívají do šatů z vlny a lnu, a dále nevěřící, kteří popírají Tóru a proroctví Izraele – všechny takové jsme povinni zabíjet. Kde to jde veřejně mečem, máme tak činit, a kde ne, zmocníme se jich podvodem a způsobíme jejich smrt. Když např. vidíme, že někdo z nich spadl do studny, v níž je žebřík, jdeme tam, žebřík vytáhneme a řekneme, že spěcháme sundat ze střechy svého syna a pak že hned žebřík zase vrátíme, a podobně.“⁽¹⁰⁰⁾ Komentář Sifsê kohen poznamenává, že k popíračům Tóry patří i ti, kdo urážejí rabína.

O minim také Maimon k Chullin per. 1. mischna 2 říká, „že v tomto čtvrtém galuthu (zajetí) – na Židy (kteří např. znesvěcují šábes a dopouštějí se i dalších smrtelných hříchů, opovrhují rabínskou autoritou, prozrazují tajné židovské učení atd., a nečiní tak kvůli oklamání akumů) – má dopadnout trest smrti, a také že mají být zavražděním odstraněni ze světa minim, aby neškodili Izraeli a nekazili jeho víru, a že zákon odstraňování minim byl již také ve všech zemích západu na mnoha mužích uplatněn.“ – Řečenými minim jsou samozřejmě křesťané, jak již bylo výše (v části I) ukázáno. Maimon zde říká, že se nazývají epikurejci, a přestože podle jejich učení vlastně epikurejci nejsou, nakládá se s nimi jako s epikurejci a zabíjejí se, jelikož jsou vlastní příčinou odpadu od židovské víry.

Protože jsme si výše ukázali, že Boha nehněvá přestupování zákona, které je pro oklamání akumů dovoleno (když se Žid nechá pro forma pokřtít nebo když se ortodoxní vydává za reformovaného, aby mohl Nežida lépe ošálit a vykořistit, apod.), vidíme z toho, že citované texty odsuzují z religiálních pohnutek k smrti jen ty, kteří židovství upřímně odvrhli. Zohar II. 89b říká: „Pravdivě soudí rabíni o národech světa, které se vydaly zhoubnou cestou, neumějí rozlišovat mezi pravým a nepravým a jsou jako zvířata – že se patří vykonat nad nimi soud, a to i v Den smíření, a o jejich dětech je psáno: Jsou to děti děvky, skuteční bastardi; lepší je Izrael než všechny národy světa, neboť o Izraeli stojí psáno: Vy se spojíte s Jehovou, vy všichni budete žít.“⁽¹⁰¹⁾

Jak záslužné a hříchu bránící je zavraždění akuma, ještě zde doložím ze Zoharu I. 118a. Vypráví se tam, že v časech rabína Josiho řádili v jistém pohoří židovští lupiči. Jakmile tam někdo přišel, chopili se jej a tázali na jméno. Když byl Žid, nechali ho na pokoji, pokud však nebyl, ubili jej. A takovými činy, říká rabín Josi, si vysloužili věčný život.⁽¹⁰²⁾

V Zoharu I. 219b se píše: „Naše zajetí potrvá tak dlouho, než vyhubíme ze světa vládce akumských národů. Rabín Josi a jeho společník na cestách zpozorovali ptáka, který shořel. Osud tohoto ptáka, řekl Josi, je předzvěstí toho, jak se má nakládat s nežidovskými panovníky a odvolám se na Dan 7,11: Viděl jsem, že to zvíře bylo zabito. Také Derech emeth k Zoharu I. 219b poznamenává, že pozemský i nebeský svět nedojdou klidu dříve, než se odpoutají od vlády nežidovských panovníků. Přirozeně to stojí pěkný kus práce, protože jejich národy jsou silné; přesto se to musí podařit, protože Mikdasch Melech k Zoharu I. 7b k vyprávění o rabínovi, který vytrhl ze země hory, připojuje poznámku: Hory jsou klipoth, tvrdí (pevní) jako hory, a to je to, co se říká: Vytrhl hory, totiž klipoth.“⁽¹⁰³⁾

§ 3

Výše uvedenou a jako důkaz snad postačující, přestože rozhodně nevyčerpávající sbírku krvavých pasáží uzavírám Zoharem II. 119a. Číním tak proto, že listy „Neuzeit“, „Presburger Zeitung“⁴⁹ i Delitzsch v „Pester Lloyd“ a zvláště pak v „Neuzeit“ anoncovaný spis, v němž se mi ohlašuje dětinský „šachmat“, shodně prohlašují, že se tato pasáž vztahuje pouze na nevzdělané, hrubé a svých povinností nedbalé Židy, kteří přestupují rabínské zákony, ale alespoň zůstávají Židy. Takové Židy prý podle zmíněné pasáže Zoharu postihne chudoba, která se podle slov Talmudu rovná smrti a jež se s ní spojenou hanbou vhájí krev do tváří, takže taková smrt se jeví jako veřejně prolitá krev zvířete. Činí-li však takový Žid pokání a neotvírá ústa proti Bohu, pak je jeho chudoba jako zavřená ústa, rovná zvířeti, které neumí mluvit. Pokud jde o složené vyznání se z hříchů, pak (chudý) říká v známé kajicné modlitbě: neodmlouvám ústy ani čelem, nezdvihám hlavu a denně vyznávám jednotu Boha, abych jednou nezemřel v pověsti echad (člověka) jako zvíře, které je poraženo nožem po dvanáctinásobném přezkoumání – což dohromady obnáší třináct neboli číselnou hodnotu hebrejského slova echad, chválím a oslavuji Boha každý den skrze berachu a keduschu, dvě části ranní

⁴⁹ Str. 269, f. 1883 a 7. 7. 1883.

modlitby i skrze benediction při požívání jídla a nápoje tak, jako to činí kněz. Tolik „Neuzeit“, Delitzsch a spol.

Interpretace takového druhu může v informovaných kruzích vyvolat jen pousmání. Na důkaz toho zde uvádím jeden hlas ze zmíněných poučených, jejichž autorita je nesporná: míním tím slova toho, který sepsal Mafteach hassorah („Klíč Zoharu“), připojil k němu také vydání z Přemyšlu i stručný obsahový a smyslový výklad určitých hesel. A právě tento „Klíč“ podává k naší pasáži II. 119a, kterou výslovně uvádí, následující vysvětlení: „(Žid) se má stranit národů světa (jejich zásad a principů), protože ony i jejich děti jsou ohavnost, obludy a dobytek, a kdo s některým z nich uzavře sňatek, přestupuje slova ‚budiž proklet, kdo lehá se zvířetem‘, je dovoleno jej zabít o Dni smíření a nazývá se synem děvky.“⁽¹⁰⁴⁾

Je nesporné, že toto autentické vysvětlení textu „zabít“ se rozumí ve vlastním smyslu slova. Kdyby obraznou smrtí byla myšlena chudoba, pak by nesprávně použité slovo harag „zabít“ nebyl odpovídající výraz a muselo by se zde místo toho čekat „smrt chudoby“ a pod. A to tím spíše, když „Klíč“ pak ještě poznamenává, že i v Den smíření, který je přece dnem milosrdenství, může být uložen trest smrti. – Protože je však známo, že rabinismus bohatého Žida, který pohrdá rabínskými zásadami, v žádném případě nevrhá do chudoby konfiskací majetku, i když nad ním vyslovuje klatbu; spíše se takovému vzpurnému Židovi jen pohrozí, že sám Bůh jej uvrhne do chudoby (Zohar III. 219) nebo ho podřídí nežidovským vládcům (Zohar III. 279a), ale ze strany Židů, kteří jsou v našem textu právě těmi konajícími, se zabavení majetku, tedy zchudnutí jako trest neukládá. Je proto nepochybné, že autor „Klíče“ pod „zabitím“ nerozumí obrazné usmrcení, nýbrž skutečnou smrt, a Zohar II. 119 tedy jasně míní Nežidy, kteří i na Den smíření mohou být zabíjeni. Přednesená dedukce listu „Neuzeit“ a jeho kompliců, která chce pasáž Zoharu vztahovat pouze na Židy, je tedy zcela neudržitelná! Je to zřejmé i ze samotné souvislosti, v níž se sporná zásada Zoharu projevuje. A tuto souvislost chci nyní vysvětlit.

Na fol. 118b Zoharu II. se říká, že Bůh svůj lid Izrael označil mnoha příznaky. Ti, kteří mají torah (učenost), jsou označeni s chásed (milostí), a ti, kdož mají dobrá (talmudská) díla (mičvoth), jsou charakterizováni skrze geburah (sílu). Hrubí a nevzdělaní Židé, jež jsou podle Eruchin 15b nazýváni nevlastními kojnými haarec (národů světa) a nemají ani dobrá díla, ani učenost, jsou označeni skrze odstranění předkožky (orlah a periah),⁵⁰ tedy obřízkou. Drůbež, říká Zohar dále, kterou je dovoleno jíst, má jako známku čistoty vole a oloupatelný žaludek.⁵¹ Ostatní dovolená zvířata mají rovněž dvě známky čistoty, jsou přežvýkavá a mají rozdělená kopyta. Všechna jsou tedy, pokračuje Zohar, opatřena dvěma známkami čistoty stejně tak, jako je svatý národ charakterizován odstraněním orlah (předkožky) a skrze periah (retactio).

Pak začíná druhý odstavec, v němž je probírán rozdíl mezi řečenými třemi kategoriemi Izraele. Ti Izraelité, učí Zohar, kteří mají současně učenost (Tóru) i dobrá díla a nezabývají se studiem pro mzdu, nýbrž ke cti Boha a jeho schechiny, jsou –

⁵⁰ Periah vocant resectionem membri infantis, quae fit post preaputium abscissum, Buxtorf lex. s. v. cf. Sab. 133a a Raschi, Sab. 137b a Joreh deah § 264,3.

⁵¹ Viz Chull 56a: Každý pták... který má vole a jehož masitý žaludek (přirostlý na jícnu) se nechá oloupat (tzn. má dvojitou blánu), patří k čistým druhům.

tak jako syn, povinný ctít otce i matku – charakterizováni jakožto spojení s Bohem a jeho schechinou. Naproti tomu stojí ti, kteří mají dobrá díla bez učenosti nebo učenost bez dobrých děl, v nichž jsou Bůh a jeho schechina takřka odděleni, zatímco držitel Tóry i dobrých děl se rovná stromu, jehož větve se rozkládají napravo i nalevo a jsou uprostřed spojeny kmenem. Avšak bezbožníci ze svatého lidu sice přijali obě znamení obřízky, ale nemají ani Tóru, ani dobrá díla, nenosí na čele a na paži tefillin, nesvěti šábes a nemají cicith.

Poté následuje třetí odstavec, ukazující čtvrtou kategorii lidí. Jsou jimi ti, kteří nejsou vůbec označeni (delo reschimin), nemají žádný atribut čistoty, ani Tóru a dobrá díla, ani obřízku. Zohar zde uvádí pasáž Lev. 11, kde je řeč o ptácích a rybách, nemajících naprosto žádná znamení čistoty a proto jsou zakázány; patří k nečistým zvířatům. O nich Lev. 11 říká: „Budou pro vás ohavností.“ O lidech čtvrté kategorie, které Zohar na zmíněném místě připomíná, říká výslovně „... (oni) nejsou Židy, nýbrž národy země“⁽¹⁰⁵⁾ a „tak, jako Lev. 11 zmiňuje nečistá zvířata, jsou i oni podle nařízení talmudského učení ohavností a obludami“.⁽¹⁰⁶⁾ U příslušníků čtvrté kategorie se pak Zohar zdržuje déle a říká, že ohavnost jsou i jejich ženy, jejich dcery jsou dobytek a že zemřou; ve skutečnosti mají být zabíjeni, a to zcela veřejně, jak ještě dále vysvětlím. Moji odpůrci nepopírají, že se zde jedná o skutečnou smrt, jde-li celkově o Nežidy. Jejich veškeré úsilí tedy směřuje k tomu, přesvědčit nás, že jde naopak o Židy a pouze o obraznou smrt chudoby. Naproti tomu já jsem jednoznačně prokázal své přesvědčení, že kontext jasně mluví pro mé pojetí, které – jak již bylo řečeno – je vysloveno také v „Klíči Zoharu“.

Moje pojetí věci, že se jedná o Nežidy a jejich pobíjení, je ostatně podpořeno mnou až dosud přehlíženým místem v Talmudu,⁵² totiž pesachim 49b. „Rabín Elieser praví: Je dovoleno provrtat Nežida i na Den smíření, když připadá na šábes. Tu mu jeho žáci říkají: Rabi, řekni raději zabít (než provrtat). (On) jim odpověděl: Ne, protože kdyby měl být zabit, musela by se říkat beracha (pochvalná modlitba), provrtání je však možné i bez berachy.“⁽¹⁰⁷⁾

Protože je zde řeč o provrtání a zabití, a jedno dává přednost druhému ohledně berachy, je zcela jasné, že Talmud nedovoluje pomýšlet pouze na nějakou konfiskaci majetku, na symbolickou smrt zchudnutím. Takové potrestání obraznou smrtí se v rabínském trestním právu – jak již bylo řečeno – jako lidem ukládaný trest vůbec nevyskytuje. A jak by tomu také bylo s odebráním majetku skrze symbolické „zabití“ s berachou a pomocí „provrtání“ bez berachy? V textu Zoharu – jak hned uvidíme – jde o „zabití s berachou“ a tento výraz každopádně označuje skutečné usmrcení. Zmíněné místo Talmudu bylo nepochybně užito jako základ pro naši pasáž Zoharu, a protože my musíme první interpretaci jako zahanbení zchudnutím pokládat za scestnou, pak ovšem i stejný výklad textu Zoharu.

A protože je řečená pasáž Talmudu velice významná, pak k již zmíněným interním důvodům, které určují myšlenku usmrcení jako skutečné zabití (a tedy Nežidů, viz již citované místo Maim. k Chullin per. 1, m. 2) ještě připojuji jako nejvyšší

⁵² Při této příležitosti poznamenávám, že moje dřívější výpověď v tom smyslu, že Talmud neobsahuje nic o rituální vraždě jako takové, se vztahuje pouze na požívání krve, které se tehdy označovalo speciálně za rituální akt. Ale jak jsem již výše ukázal, je rituální vůbec každá vražda, spáchaná jako akt kultu nebo uctívání Boha.

autoritu odměnu z Beth hallevi, kde se o pes. 49b poznamenává: „Kabbalisté vysvětlují, že se toto místo vztahuje na Sammaëla (d'ábla) a celou jeho čeleď.“⁽¹⁰⁸⁾ Kabbalistickou pasáží Zoharu s ohledem na pes. 49b je právě II. 119 a také II. 89b; a že Sammaël s jeho čeládkou značí Nežidy, snad ani nemusí být dodáváno. Vedle již výše uvedených míst zde budiž ještě zmíněn Zohar III. 246b, kde se píše: „Sammaël je Ezaův náčelník.“⁽¹⁰⁹⁾

Není proto žádných pochyb, že Zohar v námi citované pasáži o čtvrté kategorii mluví o Nežidech, které rabinismus v užším, vlastním a skutečném smyslu slova označuje za haareč a unmoth haolam (národy země, světa), jako je tomu v Deut. 28, 10, v Talmudu Berach 6a, Menach 35b a Raschi tam, kde jsou míněni Nežidé. Majmon hilch. Jesode hattora per. 7,7 označuje výslovně křesťany i Nežidy vůbec za Amme haareč.

O Nežidech, jejichž ženy a dcery jsou speciálně označeny, se dále říká, že jejich smrt se má stát zcela veřejně. Avšak ještě před vylíčením způsobu jejich zabíjení podává Zohar jaksi mimochodem vysvětlení pojmů viditelné, zjevné a skrývané smrti. „Zemřít,“ říká podle známého talmudského rčení,⁽¹¹⁰⁾ „znamená jen zchudnout, ale smrt, kterou budou vyřizeni Nežidé, nemá být skrytá jako u ptáků, jež jsou přirovnáváni k Židům,⁽¹¹¹⁾ nýbrž se má dít zcela veřejně, před zraky lidu.“ – „Chudý,“ pokračuje text, „je považován za mrtvého; existuje však skrytá chudoba mimo zraky lidí a je také zchudnutí před očima všech, jako se prolévá krev velkého zvířete před zraky všech, jež je všem viditelné.“

Skrytá chudoba, o níž je zde řeč, je výslovně označena za tu, kterou má Bůh potrestat Židy. Je to skutečná chudoba, finanční nouze; vždyť v Zoharu III. 219 se říká, že Bůh Židy, pokud zhřeší, uvrhne do chudoby. Takové chudobě se říká skrytá a je přirovnávána k smrti ptáků, jejichž krev podle rabínského předpisu musí být košerákem pokryta hromádkou popela, kdežto u domácích zvířat se tak neděje. – Tímto příměrem se naznačuje, že první chudoba je ta, kdy není vidět krev, tedy pouze finanční nouze, zatímco druhá chudoba je symbolická a je nazývána všeobecně známou, protože jde o skutečnou smrt, kterou charakterizuje, krev zviditelňuje a je jejím opravdovým, skutečným prolitím.

Nežidé tedy mají být trestáni symbolickým, obrazným zchudnutím, tj. potrestání odpravením. Pro toto pojetí mluví také hned následující věta: „Oni (Židé) prolévají, mají prolévat krev před očima všech.“⁽¹¹²⁾ Kdyby tím byla myšlena pouze finanční nouze, nemohlo by se říkat: „... prolévají krev“, protože takovou chudobu neukládají za trest rabíni nebo jejich zástupci; jak jsme si již ukázali, takový trest je Boží soud, který sám Bůh nechává dopadat na hříšníka. Není snad třeba poznamenávat, že subjektem k plurálu „prolévají“ nemůže být Bůh, nýbrž jen Židé.

Dále se říká:⁽¹¹³⁾ „Věc se má takto: Krev se má prolévat před očima lidí (Židů), aby se oni (Nežidé a speciálně panny neboli „dcery“ Amme haareč) změnili (ztratili zdravou barvu) do žlutozelena tak, jak vypadají mrtvolý.“⁵³ Synové akumů jsou tedy psi, a pokud by se nerušeně dál rozmnožovali, Izrael by bídně živořil. Chce-li tedy Izrael jednat záslužně a být dobrý, musí je (psy) pobíjet a stahovat z kůže jako

⁵³ Přípony 3. osoby ženského rodu jsou v množném čísle vlastně hen, avšak u Daniela (7,8.19 a 2,33.41-42) jsou všechny psány s waw. Na našem místě záměna rodu naznačuje v § 2. opakované učení, že právě všichni Nežidé, muži i ženy, jsou vhodní jako oběť.

zápalnou obětí. Kdyby byla řeč o zahanbení finanční nouzí, nestálo by tam psáno jeruqin, nýbrž chivrin; pro zahanbení je v rabínských spisech běžný pouze výraz „zblednout“, ⁽¹¹⁴⁾ kdežto v Talmudu (viz Sab. 134a a Chullin 47b) je pro ztrátu krve užíván pojem jaroq.

Podle veí hadrin je dána oprávněnost obětujících Židů; subjekt je tentýž jako u ovce či krávy – „prolévají krev“ neboli „košerují“: „Oni (Židé) porážejí... a sice když při pokání nechtějí otvírat ústa obrácení k Bohu, zlořečit nebi.“ A protože se takové konání jeví jako posvátné a proto také má být co možná v přítomnosti asistence, je zde uvedeno, že všichni přítomní musejí být čistého srdce a kvůli případným hříchům proti svatému Talmudu se ještě před zapálením ohně musí odříkat kající modlitba, jak je to obvyklé také při jiných religiózních obřadech (např. být svědkem při svatbě). Navíc má být společnost obětujících složena ze spolehlivých lidí, kteří v konání spatřují něco posvátného a nemají tedy sklony zlořečit nebi pokusem říkat, že věc je špatná nebo podobné bezbožnosti.

Dále se tam uvádí: „A její (oběti) smrt má být se zacpanými ústy jako u zvířete, které zmírá a nevydá ani hlásku.“ ⁽¹¹⁵⁾ A je-li veí hadrin uvozující věta, začíná doplňující věta s mitha, zatímco umitha prostě pokračuje bez uvedení doplňující větou.

Košerák se pak pouští do práce a dílem před ní, dílem i po ní říká modlitbu (viduj), jíž slibuje posvátné mlčení, chválí Boha a zavazuje se toto konání opakovat podle možnosti každý den: „A ve své modlitbě (košerák) říká: „Nemám ústa k odpovídání a nemám čelo ani hlavu ke zdvihání, a oslavuji i Svatého, budiž pochválen, že každodenně má být zabíjeno v echad jako při porážce zvířete (behemah) se dvanácti zkouškami nože, tedy s nožem (jehož číselná hodnota dává slovo echad, tj. 13)“ ⁵⁴ a blahorečím Svatému, budiž pochváleno jeho jméno.“ ⁽¹¹⁶⁾

Ani úmrtní rituál („přechod přes Jabbok“) Židů, který pro odcházející duši obsahuje různé modlitby víry, pokání apod. nemá nikde příkaz zemřít v pověsti echad, jak to říká list „Neuzeit“, ani to není předepsáno pro zchudlého jako speciální úloha. Navíc není v té souvislosti, jak jsem již ukázal, vůbec nikde řeč o Židech, potrestaných chudobou, a to skrze jiné Židy („oni prolévají krev“)! Subjektem, který zde mluví, proto také není zchudlý Žid, nýbrž košerák, jenž byl se svými asistenty zahrnutý v plurálu „prolévají krev“, „porážejí“: Každý z nich prolévá krev, i kdyby vedl jen jediný řez resp. hlavní řez. A je to právě ten obětním obřadem košeráka zaměstnaný jedinec, resp. každý jednotlivý účastník prolévání krve, kdo po ucpání úst oběti prohlašuje, že o této věci nebude mluvit (přirozeně že před nezasvěcenými), nebude odpovídat na jejich případné otázky a nebude se před takovými lidmi chlubit tak posvátnou a jim nesrozumitelnou věcí, ale slibuje, že bude-li moci, přinese Bohu takovou obětí každý den. Také následující závěrečná slova textu mluví pro tuto interpretaci.

Říká se tam: „A on (výše zmíněný košerák, ‘ihu) chválí a oslavuje Svatého každý den a při každém svém jídle a pití jej opěvuje jako kněz (oslavování je beracha, svatá keduscha). A když duch (duše, člověk) chválí a oslavuje Svatého každý den a spojuje se se svou Jedinou, kterou je jeho schechina, pak Svatý, budiž pochválen,

⁵⁴ Je rabínský předpis, podle nějž se nehtem dvanáctkrát přejede přes ostří košeráckého nože, aby se zjistilo, zda není zubaté. Těchto dvanáct zkoušek plus samotný nůž dávají číslo 13 (echad – 13).

sestupuje na tohoto ducha s celým svým průvodem. Eliáš říká: Vskutku, člověk, který chválí, oslavuje a spojuje Boha s Matronou, a s ním sestupují k němu početní andělé Matrony i mnoho andělů krále, aby jej chránili a tomuto duchu v prorockých snech vyjevili mnohé nové a budoucí i různá tajemství, jako tomu bylo s Jákobem, o němž je psáno (Gen. 28): A andělé Boží byli kol něj, a o těchto andělech krále a královny je řečeno (Gen. 32): I pojmenoval to místo Polní tábor, ale sám král s královnou nesestoupili.“

Tato pasáž nedává smysl ohledně prostého kajícího, kterého nám předvádějí „Neuzeit“, Delitzsch a spol., protože židovský laik, který odřikává své ranní modlitby s berachou a keduschou i své stolní modlitby s berachou, není ještě proto „jako kněz“, i když se při tom v duchu odevzdaně kaje. Navíc rabínská teologie v žádném případě ne učí, že by obvyklými ranními modlitbami (beracha a keduscha) resp. stolní modlitbou (beracha) mohl takový kající spojit Boha s jeho schechinou a být anděly tak mimořádně obdarován, jak se zde říká, že by totiž od nich přijal prorocké stavy a nadpřirozená poučení. Touto pasáží se dostáváme zpátky k příslušnému místu u Vitala i dalších, s nimiž jsme se již výše seznámili a které nás poučuje, že Žid, jenž zabije (nežidovskou) pannu nebo vůbec jakéhokoli akuma, osvobozuje božské jiskry, které jsou v „plevách“ uvězněné, vysílá je vzhůru a tím působí „spojení“ sefirothů, Boha a schechiny, moudrosti a rozumu, krále a královny, tedy „spojení“, k němuž dochází vždy, ale zvláště v noci na velikonoční neděli, a z něhož má nakonec vzejít mesiáš. Protože však k řečenému „spojení“ dochází kdesi vysoko, sestupují andělé k svatě obětujícímu knězi, zatímco král a královna slaví nahoře nebeskou svatební noc.

Vzhledem ke všemu, co jsem výše o souvislostech i detailech uvedl, nemohu v tomto textu najít nic jiného. Sám čtenář nechť proto rozhodne, zda by měli Židé panu Delitzschovi poděkovat, když v novinách „Pester Lloyd“ prohlásil, že Moritz Scharf jistě řekl pravdu, jestliže je moje vysvětlení správné.⁵⁵

Kapitola VI

Pasáže, které jsme si zde probrali, nám ukazují rabinismus v jeho skutečné podobě. Chce mít výhradně pro Izrael nejen tento svět, ale i nebesa. Hlas rabinismu, který jsme výše slyšeli, nemůže být ničím jiným než výstražným voláním na křesťany být jednotní a rozhodně vystupovat na ochranu svých svatých zájmů.

⁵⁵ Autor zde naráží na rituální vraždu čtrnáctileté Ester Solymosiové v uherském Tisza-Eszláru, spáchané roku 1882, tedy krátce před vydáním této knihy. Moritz, šestnáctiletý syn sluhy Scharfa v synagoze, kde byla dívka zakošerována, se sám zřekl židovství a až do nejmenších podrobností vypověděl všechno o rituálním zločinu i o vraždě. Na základě jeho výpovědi mohli pak být čtyři Židé obžalováni z vraždy, dalších pět z napomáhání. Viz na naší stránce Hellmut Schramm, *Židovská rituální vražda. Historická studie* (kap. Tisza-Eszlár 1882), Berlín 1943; pozn. editora.

Mám-li říci slovo na závěr, které by bylo schopné shrnout všechno, co jsme si vyslechli, napadá mě Dante, když chtěl popsat peklo. Na jeho bránu umístil nápis: Zanechte vši naděje, kdož sem vstupujete! A stejně tak na nás volá rabinismus: Jste národem beznaděje! Ještě roku 1880⁵⁶ nechali v Přemyšlu tisknout text (Zohar III. 282), kde se říká, „že na onom světě přijdou bezbožníci na místo plné odpadků, kalu záchodu“. – „Tam,“ říká se nám dále, „se házejí zdechlí psi a osli, tam jsou zakopáni křesťané a Turci, leží tam pohřbeni mrtví psi Ježíš a Mohamed, a to je hrob modlářství, kam jsou pohřbíváni neobřezaní, kteří jsou mrví psi, ohavnost a hnusný smrad, pokrytí špínou a páchnoucí, pocházející z děvky a jsou jen odpornou sebrankou, věšící se na krk Izraeli... Ostatky mrtvých a nečisté maso... o němž je psáno: hod'te je psům.“

Co rabinismus v průběhu staletí naplánoval i udělal pro zkažení našeho národa, zcela odpovídá obrazu našeho osudu na věčnosti! Je to zřejmé z toho, že Žid po Kristu je hluboce prodchnutý myšlenkou povinnosti „vyplít trní ze zahrady, tedy vyhubit klipoth a vyhladit je ze světa, neboť není pro Svatého, buď pochválen, větší radost než odstranění bezbožníků, klipoth, ze světa“ (Or Israel fol. 180).⁽¹¹⁷⁾ Sebral jsem bohatý materiál z posledního tisíciletí, jak je zapsán v samotných židovských knihách. Jakmile si to události vyžádají, hodlám jej předat veřejnosti ve zvláštním spisu. Mezitím nechť všichni křesťané, katolíci i protestanti zváží, co zde již bylo řečeno, a pustí se unitis viribus⁵⁷ do zneškodnění společného nepřítele legálními prostředky. Takto můžeme spolu podporovat naši věc a být znovu jednotným a silným národem. Čím déle bude vládnout rabínský vliv v Evropě, tím více budeme my rozdělení a rozvráceni v našich zásadách, moci i všech ostatních ohledech. Prospěšným poučením nám v tom ohledu může být slovo rabína Schabti Halleviho z Varšavy. Ve své knize „Qoroth Israel“⁵⁸ totiž rabín o nešťastném náboženském rozkolu Západu říká, „že mudrci Izraele, rabíni, se snaží rozdmýchávat spor mezi nazarény, jako když se fouká do ohně, protože když se psi rvou mezi sebou, nechávají ovečku na pokoji.“ – Těmi psy jsou křesťané, ovečkou je Izrael.

Dodatek

(Na následujících stranách je umístěn text v hebrejštině.)

⁵⁶ V různých tiskovinách jsem příležitostně uvedl, že do roku 1875 bylo již 270 vydání Zoharu. – A protože Delitzsch ve svém famózním „šachmatu“ (viz výše) i tento údaj nazývá falešným, pouze poznamenávám, že rabín Katz ve svém díle *Mazdik Sefarim* (Žitomir 1879) v části Zohar říká, že do roku (5635 = 1875) vyšlo 270 vydání Zoharu. Současně také uvádí, kde zmíněná vydání vyšla i jak často a na konkrétních místech.

⁵⁷ Spojenými (společnými) silami.

⁵⁸ Schaar 2, k roku 5310, tj. 1550 po Kr.

Anhang.

1. המתפלל ובא כנגדו עב"ם ויש לו שתי וערב בידו וחגיע למקום ששוחין בו לא ישחח אע"פ שלבו לשמים.
2. יבא נמרוד ויעיד באברתם שלא עבד עבודה זרה.
3. א' ר' עקיבה מניין לע"ז שמטמאה במשא בנדה שנאמר תורם כמו דוח וכו'.
4. שוב מה כתוב בה לא יהיה לך אלהים אחרים בין ערלים אתם שרונים שעובדים ע"ז.
5. ודע שזאת האומה הנוצרים הטועים אחר ישו אפילו שדתותיהם משונות כולם עובדי ע"ז וראוי לנחוג עמהם בתורת מה שינחוג עם עובדי ע"ז... וכן באר התלמוד.
6. גביע הכסף שאותו הגלח בידו והמחתה שמקטירין בה משמשי ע"ז הן.
7. שתי וערב הוא ע"ז.
8. אתא גוי ולחש ליה בשמו של ישו.
9. משומדים של עכשיו... מטמעין בין חנוים... ואין אומרים בו וחי אחיך עמך... ומצוה להורידו לבור.
10. ר' מאיר קרי לחו (לספרי חמינים) און גליון.
11. ר' מאיר קרי כ"ז לפי שהן קורין אותן אונגליא.
12. ספרי מינין גלחים.
13. והמלכות השולטת על רוב העולם תהא למינור נמשכים אחר טעות ישו ותלמידיו נקראו מינים.

II

14. זרעו חשוב כזרע בהמה.
15. הסך בשמן המשהה לבהמה... לגוים פטור בשלמא בהמה דלא אדם היא אלא גוים אמאי פטור הא אדם ניהו לאיי דכתיב ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם אתם קרויין אדם ואין הגוים קרויין אדם.
16. אתם קרויין אדם ואין הגוים קרויין אדם.
17. פרט למתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם או מתכוין להרוג את הגוי והרג את ישראל.
18. מרמה עבֹם לחזיר טמאה מיער.
19. עבֹם שנמשלו לחיות טמאות בכל מקום.
20. חמור רמוז לעבֹם.
21. בראם בצורת אדם לכבודם של ישראל שלא נבראו העבֹם כי אם לשמשם דיום ולילה לא ישבותו ממלאכתם ואין כבוד לבן מלך שישמש אותו בהמה בצורת בהמה כי אם בהמה בצורת אדם.
22. לאו חמרי איקרו דכתיב אשר בשר חמורים בשרם חזייה דקאזיל למימרא להו דקרינהו חמרי אמר האי רודף הוא והתורה אמרה אם בא להורגך השכם להרגו מחייה בקולפא וקטליה.
23. טעותו מותרת.
24. תניא ישראל וגוי שבאו לדין אם אתה יכול לזכותו בדיני ישראל זכיהו ואמור לו כך דינינו בדיני אומות העולם זכיהו ואמור לו כך דינכם ואם לאו באין עליו בעקיפין דברי רבי ישמעאל ר"ע אומר אין באין עליו בעקיפין מפני קידוש השם.
25. ליכא חילול השם שאין מבין שזה מכוב.
26. ליכא חילול השם כגון היכא דטען ליה ליזרש נתתי לאביך ומת דלא ידע גוי בהדיא דמשקר.

27. האי בר ישראל דידע סהדותא דגוי ואזיל ומסחיד ליה בדינא דגוים על ישראל חבריה משמתינן ליה.
28. אותם שמושל העיר משיבם שלא יצאו או יכריחו חוץ לעירו כלום מותר להם להערים ויחשבו בלבם שלא יצאו היום או שלא יכריחו היום חוץ לעירו כלום.
29. אם יוכל להטעותם שהם סוברים שהיא עובד כוכבים שרי.
30. מומרים שהם ממירים עצמם ומשמעין עצמן בין העבֹם לעבוד עבֹם כמותם הרי הם כמו מומרים להכעים ומורדין אותם ולא מעלין.
31. אמר רב יוסף נקיטינן האי צורבא מרבנן לא מיעני.
32. ועל דא כל מאן דאשתדל באורייתא חירו אית ליה מבלא בעלמא דין משעבדא דשאר עמין עבֹם.
33. כל מקום שהן הולכין נעשין שרים לאדוניהם.
34. אפילו יושבין בהם ישראל כיון שאינם מושלים עליהם מקרי חרבן.
35. מאן דשליט על ישראל כאלו שליט על כל עלמא.. אמאי אשתעבדו בכל האומין בגין דישתאר בתון עלמא דאינון לקביל כל עלמא וכתיב ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד ומה הוא חד אוקף ישראל חד דכ"ג גוי אחד בארץ.
36. אין בן דוד בא עד שתכלה מלכות חולה.
37. שלא תהא להם שום שולטנות בישראל אפילו שולטנות קלה ודלה.
38. טוב שבעבֹם הרוג.
39. באומות העולם כתיב (יחזקאל כ"ג) אשר בשר המורים בשרם וזרמת סוסים וזרמתם ובגין כך ישראל קדישין זרעא דקשוט גזעא דאתבסמו בטורא דסיני ואתפסק מנייהו כל זוהמא כלהו מתבסמין וכלהו עיילי בקיימא קדישא דיומם

ולילה למהווי שלימים בכלא אבל באומות עבֹם קשיא למעבר
מנייתו וזהמא ואפילו עד ג' דרין ובנין כך תנינן טוב שבעבֹם
הרוג.

40. רחמנא אפקריה לזרעיה דגוי ד"ב וזרמית סוסיס
זרמתם וזרעו חשוב כזרע בהמה.

41. גופו מותר כל שכן ממונו.

42. אכרת העבֹם מותרת שנאמר אכרת אחיך והמחזור
חרי זה עובר עבירה מפני שהוא מחויק ידי עוברי עבירות.
43. ורבנן דמתניתין ואמוראין כל תלמודא דלחון על רזין
דאורייתא סדרו ליה.

44. עונש חמור למי שמכחיש חכמת הקבלה ואומר
שלא יש אלא פשט שטוב היה לו שלא היה בא לעולם.

45. דתא לא אתיחזיב מלה דא לגלגל אלא לחברייא
דאינון בין מהצדי תקלא דאי לאו תפח רוחיהון דאינון דאתין
לגלגל לאינון דלא ידעי.

46. ובן נזהגין לקדש בשבעת ויש להם טעם בתיקוני הוהר.

47. ספר הלכותים.

48. פתחו שערים.

49. וגם מצאתי פירוש לרביעות הנזכרת מכתב יד הרב
ז' ואכתוב אותה פה ואבארהו בקצרה והענין הוא כי נפלא
ממנו איך יהיה דם בתולים בעולם העליון כי כל הרברים
שנתקללו למטה כביכול נפגמו למעלה בנגדם ואחר שחבלה
הכלולה בתולה ואיש לא ידעה מהקליפות חו' ולא עוד אלא
שהוויג אינו נעשה אלא על ידי התבסמות הדינים וגזברות
הרחמים ומנין יגיע שם אדמימות דם המורה דינים אעפי
שהוא טהור וזו קושיא עצומה והיא על דרך מה שפירשתי
בדרך וגו'.

50. עמין עבֹם דאינון קליפה.

51. נפשות האומות חמה מבחורת חיצוניות כחורת הקליפות.
52. הרשעים יש להם נפש מן הקליפה הנקראת מורת וצל מורת.
53. הנוצרים הם הרומיים בני אדום.
54. גברת ממלכות זהו אדום הרשעה שהיא עכשיו מלכות גברת שמלכותה פשטה בכל העולם.
55. הקב"ה ברא יצר טוב ויצר רע ברא צד טהרה ברא צד הטומאה . . צד טהרה הם הספירות הקדושות . . צד הטומאה הם הקליפות.
56. עמין עכום דאתין מסטרא אחרא דמסאבא.
57. ושאר עמין עכום כד אינון בחייהון אינון מסאבין דהא מסטרא מסאבא אית לון נשמתין.
58. קליפין דיליה (דסמאל) מסטרא דא וטוב מסטרא דא... ודא אסור והיתר כשר ופסול טומאה וטהרה.
59. שר של עמלק הוא ראש הקליפות.
60. עמלק הרשע מושל בכל העולם.
61. פי סביב רשעים יתהלכון.
62. קליפות שהם שרי האומות סביב הארץ.
63. שם תכלית אחיות הקליפות (scil. bei den Akum).
64. הקליפות והגוים כמותם.
65. רפ"ה ניצוצין שבתוך הקליפות נקראים אבנים לפי שהם נוקבין בחינות מין נוקבין ואבן היא נקבה והרפ"ה ניצוצין שנקראים אבנים משוקעים בתוך התהו שנבלעים בתוכה.
66. וכדי שיתגלו הסוגים והקליפות אי אפשר רק ע"י השתלשלות העולמות... אשר כ"ו יהיה ע"י מיתת המלכים ונקבה.

67. כתיב (דברים כ"ב) כי יהיה נערה בתולה נער כתיב בלא ה' מ"ט בגין דלא אתחברת בדכורא ובכל אתר דלא אשתכחו דכר ונוקבא ה"א לא אשתכח וסלקא מתמן... דהא כדן כלא אתגבר כהדא איהי אתדבקת בנהורא חוורא וישראל מתדבקן בה... ודא הוא רוא דקרבנא דתנינא דסליק אתער ליה להאי נהורא לאדלקא וכד אתדלק אתגבר בנהורא חוורא ושרגא דלוק ביחורא חד.

68. דרך גבר בעלמה... דרך שמשפיע החכמה לבינה.

69. דע כי יש שרשים של נשמות שלא יצאו מהקליפות ורק הזכרים ולא הנקבות עד המשיח ר"ל אפילו אותם שלא יכלו להוציא מנשותיהם של הקליפות הנה בביאת המשיח אז יצאו הכל מהקליפות.

70. וסוד הדבר כי אנחנו מעלים מיין נוקבין לצורך הזיווג וא' ונוקביה בשתי אופנין האחד הוא על ידי נפילת אפים כי בזה הם מעלים ניצוצי הקדושה שבתוך הקליפות שבכל עולם מ"נ עולמות ב"ע אל רחל נוקביה דא' האופן ה"ב הוא ע"י הריגת הקליפות ושרדתן מן העולם כי אז גם הם מעלים ניצוצי קדושה שבתוך הקליפות בסוד מיין נוקבין אל נוקביה דא' וע"י כן מודווגים וא' ונוקביה ומתקנין את הניצוצות ההם וכדוגמא זו גם כן הוא בוא ונוקביה כי כאשר הם עולים אל א"א בעת יחוד כנודע אז מעלים עמהם הנזבלות של א"א ומעלים אותם אל אימא בסוד מ"נ אליה וע"כ גורמים זיווג א"א ומתקנין הניצוצות ההם שעלו בכל פעם קצת קצת וכן הדבר נמשך עד שיכלו כל הניצוצות שבתוך הקליפות להתברר ולהתתקן ואז יבא משיח כנודע.

71. חב"ו = חיל בלע ויקיענו.

72. שכינתא בגלותא... דבזמנא דערב רב דאינון נגע רע... עמלקים לית רשו לקב"ה לקרבא בינייהו... סוף סוף

בזמנא דערב רב מעורבין בישראל לית קריבו ויחודא באתוון
שם יהוה ומיד דיתמחון מעלמא אתמר באתוון דקב"ה (וכריה
י"ד) ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד.
73. ערב רב עמי הארץ אינון חשוכין ולא אתקריאו
ישראל.

74. בין ערב רב רשיעייא . . בכל קרתא וקרתא ובכל
אתר דישראל מפוזרין בנייהו אינון ערב רב רעיין על ישראל
עאנא דקב"ה.

75. וייצר יהוה אלהים מן האדמה כל חית השדה וכל
עוף השמים ווי לעלמא אטימין לבא וסתימין עיינין דלא
מסתכלין ברזי דאורייתא ולא ידעין דודאי חיות השדה אינון
עמי הארץ . . דלא אשתכח עור בהון לשכינתא בגלותא.
76. ובוה תבין מאמר הנוכר בתיקונין דמאן דוריק אבנא
דקירטא וימחא לצלמא דיהבין ליה ברתא דמלכא.

77. א' ר' יהודה בא וראה שכן הוא שכל זמן שהשר
שלהם נתנה לו שררה על ישראל לא נשמע צעקת ישראל
כיון שנפל השר שלהם כדכתיב וימת מלך . . מיד ותעל
שועתם אל האלהים.

78. דינא קשיא למהוי על עממיא עב"ם לתברא תחותיה
כל שאר עמין עב"ם ומלכין דעלמא.

79. א' ליה ר' יהודה הכי הוא ודאי וזכאח מאן דיכיל
לאשתזבא מניה מהאי סטרא וזכאין אינון צדיקייא דיכלי
לאשתזבא מניה ולאגחא קרבא בההוא סטרא א' ר' חזקיה
במה פתח ואמר (משלי כ"ד) כי בתחבולות תעשה לך מלחמה
מאן מלחמה דא מלחמה דההוא סטרא בישא דאצטריך
בר נש לאגחא ביה קרבא ולשלטאה עלוי ולאשתזבא מניה
תא חזי דיעקב הכי אשתדל לגבי עשו בגין האי סטרא דיליה
לאתחכמא עלוי ולמיזל עמיה בעקימו בכל מאי דאצטריך

בגין לשלמא עלוי ברישא וסופא וכלא בדקא יאורת
ובגין כך זכאה איהו מאן דאשתוב מנייהו ויכיל לשלמא
עלייהו.

80. בהיכלא רביעאה ותמן כל אינון אבלי ציון וירושלים
וכל אינון קטולי דשאר עמין עכום . . . וכדין פורפירא לביש
ותמן הקיקין ורשימין כל אינון דקטלו לשאר עמין עכום .
81. אומות דעלמא עכום . . . דלית להון אורייתא . . . אתמר
בהון וימחו מן הארץ דהון מאילין דאתמר בהון תמחה את
זכר עמלק . . . ומאילין דאשתארו מנהון בגלותא רביעאה
אינון רישין . . . אילין אינון עמלקים.

82. אילין דמשתדלין בה למעבד טב עם עכום רפאים
בל יקומו . . . דאתמר בהון ותאבד כל זכר למו .

83. חיוון דאומין דעלמא עכום ואינון בנוי דנחש הקדמני
דפתי לחיה . . . ובגיניהו אמר (שמות לב) מי אשר חטא לי
אמחנו מספרי דאינון מזרעא דעמלק דאתמר ביה (דברים
כה) תמחה את זכר עמלק.

84. ויברא אלהים את התנינים הגדולים א' ר' אלעזר
אילין אינון שבעין ממנן רברבן על שבעין עמין . . . נפש החיה
דאינון ישראל . . . בגין דאינון בני דקבה ונשמתהון קדישין
מנייה אתיין נפשאן דשאר עמין עכום מאן אתר הוא א' ר'
אלעזר מאינון סטרי שמאלא דמסאבין לון נשמתין ובגין כך
כלהו מסאבין ומסאבין למאן דקרב בהדייהו . . . וא' ר' אלעזר
האי מסייע למה דאמרן נפש חיה אילין ישראל דאינון נפש
חיה קדישא עלאה בחמה ורמש וחיתו ארץ אילין שאר עמין
עכום דלאו אינוי נפש חיה אלא ערלה כדקאמרן.

85. נותן חיות אל הקליפה . . . מות ימות .

86. אמנם ביצירה הם מחצה על מחצה ולכן יש שם
מלחמה גדולה תמיד בין מטש וחילותיו ובין סמ וחילותיו

ולכן רוח הצדיק . . נקשרת שם תמיד להיוותה מעלה טיין
נוקבין.

87. יש שם זיווג . . בליל הפסח.

88. מחויב כל בר ישראל להשתדל בפורקניא דעמא
קדישא דנפלת באלפא המישאה בין הקליפות והעכ"ם
הרשעים ימה שמם . . ואם אמר יאמר באיוז אופן אוכל
להקימו לזה אמר להלן תמחה את זכר עמלק כי לא תתפיים
מטרוניתא עד שתעשה נקמה בעמלק להכרית הגוים ואת
זרעם מן העולם.

89. האמת הוא שבקליפה צריך לעשות פירוד ביניהם
בסוד סרס את הזכר וצנן את הנקבה.

90. עמין עכ"ם דאקרין שזר וחמור והיינו דכתיב ויהי
לי שזר וחמור . . וכי ישראל זכאין משלחי להו ולא יכלו
לשלטאה עלייהו . . א' ר' אבא כד מזדווגי כחדא לא יכלין
בני עלמא למיקם בהו . . ותנינן לא יהב איניש דוכתא לאינון
זינן בישין . . דכד מזדווגי כחדא לא יכלין למיקם בהו דמבין
סטרא דילהון נפיק מתקיפותא דילהון דאקרי פלב.

91. כל השופך דמן של רשעים כאילו הקריב קרבן.

92. לית קרבנין אלא לרחקא סטרין מסאבין.

93. השעיר שהיו שולחין לעזאזל רמו שנבער גם אנו

הקליפות מן העולם.

94. תסיר חיות הקליפות ותמיתם ואז תעלה עליך

השכינה כאילו הקטרת קטורת:

95. ואקרי מובה מ"ט אתקרי הכי דכד בני עלמא לא

מכשרין עובדייהו איהי דבחה לון . . ובגין כך אורייתא
שלימתא קב"ה יהבת לון לישראל למזכי בה לחיי עלמא
לאשתובא מדינאי דההוא מובה . . קריב חטאת . . ושעיר עזים
דהא מההוא סטרא דיצר הרע אתדבקו בעכ"ם.

96. ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית תנא תלת קשרין אינון בכור בהמה בכור השבי בכור השפחה דכל שאר מתקשרי בהו באילין תלת גווני דלעילא וכלא כליל בצאן.. ובהאי בכור השפחה כלהו אתקשרו ועל דא כתיב והיה לכם למשמרת קטירו ליה בקטירותא ויהא אתמסר בדיכון ברשותכון עד דתנכסון ליה ותעבדון ביה דינא ולומנא דאתי כתיב מי זה בא מאדום וכתיב והיה יי למלך.

97. חמור איהו עם הארץ תפדה מן גלותא בשוה דאיהו שה פזורה ישראל ואי לא הדר בתובתא וערפתו... דעתידין לאתמחאה מן ספר חיים דעלייהו אתמר מי אשר חטא לי אמהנו מספרי.

98. ויעבר לון מן עלמא.. בזמנא דגלותא בתראה ליר עכום או דלא ידעין בני עלמא בהון ואינון דידעין בהון.. מצליחין בהון לקיים מאי דכ (דברים ז') ומשלם לשונאיו אל פניו להאבירו.

99. חושף שהיא קליפה צריך לכפותה ולהכניעה או על ידי רוח או עי קול דממה דקה.

100. מינים והם שעובדים לע"א או העושה עבירות להכעים אפילו אכל נבילות או לבש שעטנז להכעים והאפיקורסים והם שכופרים בתורה ובנבואה מישראל מצוה להרגן אם יש בידו כח להרגן בסייף בפרהסיא הורגן ואם לאו יבא עליהן בעלילות עד שיסבב חרינתן כיצד ראה אחד מהן שנפל לבאר והסולם בבאר קודם ומסלקו ואומר חריני טרוד להוריד בני מן הגג ואחזירנו לך וכיוצא בדברים אלו.

101. ודאי בקשזש גורו חברייה על עמי דארעא דמחבלין ארחייהו ולא ידעין בין ימינא לשמאלא דהא אינון כבעירי דיאות למעבד בהו דינא אפילו ביום הכפורים ועל בנייהו כתיב כי בני זנונים חמה בני זנונים ממש... זכאה חולקהון

דישראל מכל עמין עכ"ם עליהו כתיב ואתם הדבקים ביהוה
אלהיכם היים כלכם.

102. אתחזון אינון בכל האי למיעל לעלמא דאתי.

103. טורין הם הקליפות הקשים כהרים וזה שאמר
מעקר טורין הם הקליפות.

104. להתרחק מעמי הארץ מפני שהם ובניהם נקראים
שקצים ורמשים ובהמה והנושא מהם עובר על ארור שזכב
עם בהמה ומותר להרוג אותם ביום הכפורים ונקראים בני
זנונים.

105. לאו אינון ישראל אלא עמי הארץ.

106. מה אילין שקץ ושרץ אוף אינון שקץ ושרץ כמה
דאוקמוה מארי מתניתין.

107. א' ר' אלעזר עם הארץ מותר לנוהרו ביום הכפורים
שחל להיות בשבת אמרו לו תלמידיו רבי אמור לשוחטו אמר
להן זה טעון ברכה וזה אין טעון ברכה.

108. והמקובלים פירשו דקאי על סמאל וכל כד דיליה כו'.

109. סמאל... ממונה על אומה דעשו.

110. לית מיתה אלא עניותא.

111. מיתה דעניותא דלהון לא יהא באתכסיה כעופין

דרמיין למארי פקודין.

112. דשפכין דמא קמי כלא.

113. הכי ענין שפכין דמאי באנפייהו לעיני בני נשא

ואתהדרן ירוקין כמתים ואי הדרין בתיובתא ולא פתחין
פומהון להשיח דברים כלפי מעלה.

114. cf. 114. אזיל סומקא ואתי חורא und Baba m. 58 b ארזורי

אפי Jemanden beschämen, eig. das Gesicht erblassen lassen.

115. ומיתה דלהון בסתימו דפומא כבעירא דאיהי מיתה

ולית לה קול ודבור.

XII

116. ובוידוי הכי יימא איהו אין לי פה להשיב ולא מצח
להרים ראש ויתודה ומייהר לקב"ה בכל יומא למהוי מיתתיה
באחד כגזונא דשחישת בהמה בתריסר בדיקות דסכין וכסכין
דאינון אחר ומברך ומקדש לקב"ה וכו'.

117. בעי בר ישראל לעקור הקוצים מן הכרם לעקור
הקליפות ולכלותם מעל פני האדמה כי אין חדוה לפני
הקב"ה גדולה מזו כשאנחנו מכלים את הרשעים והקליפות
מן העולם: